

AANWIJZINGEN VOOR DE LEZER

Met dit nummer zit de tweede jaargang erop. Na een eerste jaargang van één nummer, is er nu een echte tweede jaargang compleet. Maar toch zijn we niet echt blij. De oproep om een nieuwe abonnee aan te brengen, is jammerlijk misgegaan. We hadden al een grote doos op tafel klaar staan, maar toen er maar twee aanmeldingen binnen kwamen, begonnen we zachtjes te janken. Het werd zo erg dat de doos op een gegeven moment van vochtigheid in elkaar zakte. Woedend werden de bonnen verscheurd, maar met de troostprijzen bleven we zitten. Behalve de twee die we vol dankbaarheid hebben verstuurd. De namen van de gelukkigen staan in de rubriek *I'll make him an offer he can't refuse* te lezen.

Het aantal abonnees in België stijgt nog steeds, maar zolang het er minder dan 250 zijn, zullen we de extra porto

moeten blijven rekenen. Wat de betaling betreft is het het handigst als Belgische abonnees of de giro gebruiken of per brief een Eurocheque sturen.

Vanwege de doorberekening van vrachtkosten door de uitgevers moeten de kosten voor verpakking en verzending met ingang van dit nummer iets omhoog. Zie hiervoor de bonnenpagina.

De stroom nieuwe boeken blijft onverminderd groot, alhoewel er signalen zijn dat ook hier de recessie zich begint af te tekenen. In ieder geval staat dit nummer weer boordevol en ook in het komende januarinumnummer zal er aan kopij geen gebrek zijn. Het profiel is dan gewijd aan de spirituele en erudiete auteur Peter Dickinson.

We hopen iedereen en ook veel nieuwe lezers in 1983 terug te zien. (TC)

Omslagverhalen

Op de vaste pokeravond (*five-card stud*) liet ik indertijd aan Steye Raviez trots mijn eerste boek *Weggegooid Geld* zien. Hij bekeek de omslag misprijzend en trok een blik die hij ook heeft als hij iets moois wil suggereren over een opgebroken *straight*. Hij kon een veel mooiere omslag maken, verklaarde hij toen. Ik wist mijn uitgever te bewegen die bluf niet te laten passeren en Steye ging aan het werk aan de omslag voor *Klein Verdriet*. Helaas bleek toen hij al enkele ideeën had uitgewerkt, dat hij zich moest schikken naar een serie-concept dat Martin Lodewijk (schepper van agent 327) voor de Nederlandse thrillers van uitgeverij Veen had ontworpen. De belangrijkste elementen daarvan waren een polaroidklokje en schots en scheve titels, waardoor volgens mij de belangstellende kopers last van hun nekwervels kregen. Steye had vooral bezwaar tegen de polaroid die hem toch door de strot werd geduwd. Achteraf was ik eigenlijk de enige tevredene, vooral vanwege de knotsgrote titel en de mooie achtergrondfoto van de muzikant in het Amsterdamse Vondelpark. Bij mijn derde boek *Bijtdend Spul* moest ik echter finaal buigen voor het seriekarakter en toog Lodewijk weer zelf aan de slag. Het enige dat ik na langdurige en kostbare telefoongesprekken tussen mij, de reeksredacteur en de ontwerper wist te bereiken, was de positie van de titel en mijn naam. Die kwamen tenslotte, weliswaar met een cursieve letter, horizontaal op de omslag te staan. Of het daar nu allemaal door is gekomen, weet ik niet, maar onlangs zijn ze bij Veen op een ander concept voor de reeks overgestapt. PAH van der Harst is dit keer in de arm genomen, de ontwerper van de omslagen van de zeer succesvolle Ludumbroeken. Hij heeft een sympathiek compromis weten te vinden tussen de schuine en de rechte lijn. Zijn eerste werkstuk is *Dubbel spel* van Hans Neber.

Hans Neber
Dubbel spel

De foto is gebleven, maar dit maal van een intrigerend vet, rafelig, zwart randje voorzien in plaats van het vele wit van de Polaroid. Omvang en stand van de foto moeten per auteur gaan verschillen, evenals de belettering. Dit maal is de schreefloze Gill gebruikt, in ultra-vet voor de naam van de schrijver. De achtergrondkleur loopt van verzadigd naar onverzadigd en elke schrijver krijgt zijn eigen tint. Alsof het om gordijnen ging, hield de reeksredacteur de thriller-schrijvers van Veen een waaier staaltjes voor. Ik zat achteraan en mocht nog voor blauw kiezen.

Voor de liefhebber, tenslotte nog de mededeling dat de auto op de foto een twaalfcilinder Jaguar is. Wat voor een type de jonge vrouw is, weet ik verder niet.

Theo Capel

THRILLERS & DETECTIVES

2e jaargang, nr. 5, november 1982

Hollandse nieuwe

Bekende Nederlanders als auteur en een bekende Nederlander als hoofdpersoon. Een inspectrice van politie springt verplicht uit de band en vindt het nog leuk ook. Eli Asser verstoort een thriller tussen grappen.

Het derde debuut

Een gesprek met H.J. Oolbekkink. Na literaire romans en parodieën op de geheim agent heeft schrijver-journalist Oolbekkink een schrijver als hoofdpersoon genomen. Hij laat in het midden of hij nu zijn alter ego heeft gevonden.

Werk van buitenlanders

Voor Spillane zijn mooie vrouwen nog steeds naakt onder hun bontjas. Hans Knegtman's bekend dat Patricia Highsmith toch ook aardige boeken kan schrijven. Verder is het uitkijken voor enkele oude griezels.

Profiel van Ruth Rendell

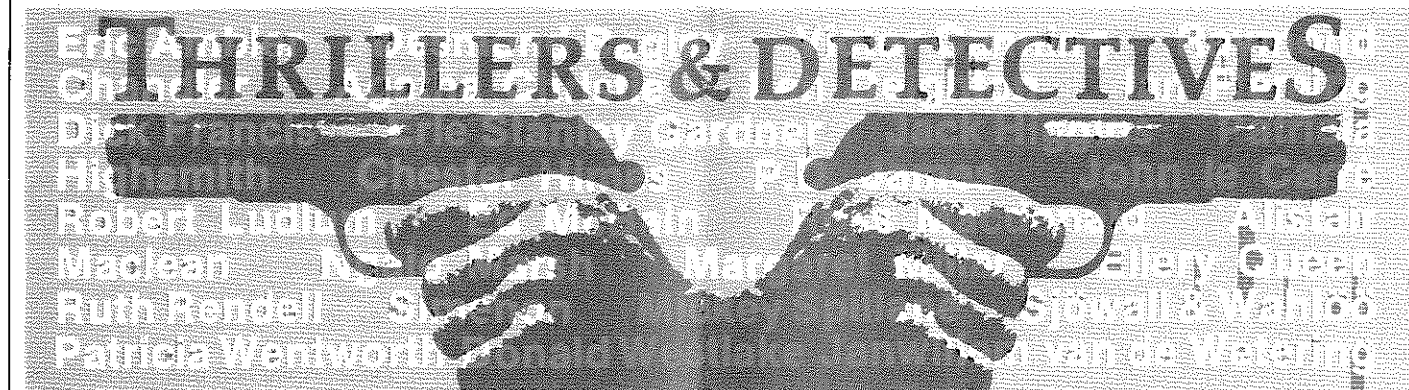
Een schrijfster die met ogenschijnlijk gemak uitstekende politieromans schrijft, maar zich niet helemaal laat binden door de wetten van het genre. Ze heeft met succes veel gelezen van Freud, Jung en Adler.

Made in USA & UK

Gek is lastig, dat blijkt opnieuw. Veel werk van private eyes die weer kniediep door de smerigheden moeten baggeren. Commissaris Van der Valk laat zich niet kisten en uiteraard spannende zaken uit WO II.

Aan dit nummer werkten mee: Louise Boer-Hoff, Frits Hoorweg, Hans Knegtman's, Hans Kooijman, Coeffje Leeman, Beatrijs Ritsema, Ed Schilders, Gert Jan Thomassen, Bert Vuijsje en Wim Voster.

Eindredactie: Theo Capel
Vormgeving: Steye Raviez
Grafische verzorging: GCA Drukkerwerk

Onafhankelijk tijdschrift voor misdaadlectuur onder redactie van Theo Capel Verschijnt vijf maal per jaar
2e jaargang nummer 5, november 1982 Redactie en administratie p/a Nic. Maesstraat 139hs 1071 PX Amsterdam

Hollandse nieuwe

Koninklijk
goedgekeurd

Van koninklijke bloede (van Holkema & Warendorf, 19,50) is de derde thriller van Tomas Ross met de BVD-agent Finch in de hoofdrol. Het zijn avonturen die zich voornamelijk in het buitenland afspelen. Dit keer heeft Ross zich laten inspireren door de Lockheedaffaire, die in dit boek nog een giftig staartje blijkt te hebben. Prins Bernhard heeft zitting in een topcommissie van een consortium van luchtvaartmaatschappijen. De commissie houdt zich voornamelijk bezig met het aankoopbeleid van nieuwe vliegtuigen. De vergadermap van de prins met zeer geheime stukken erin, wordt gestolen door een medewerker van een concurrerend consortium. Door zijn Lockheedverleden kunnen de papieren worden gebruikt om ZKH te chanteren. Finch krijgt de opdracht ervoor te zorgen dat de stukken bij de rechtmatige eigenaar terugkomen. Het spreekt vanzelf dat de grootst mogelijke discretie een eerste eis is.

De jacht op de paperassen voert Finch naar Frankrijk, Zwitserland en Italië. Het gaat allemaal niet van een leien dakje en er vallen zelfs doden bij. Ross heeft het gegeven goed uitgewerkt, hoewel het verhaal zich soms kenmerkt door eentonigheid. Zijn speurtocht voert hem van actie tot actie zonder dat het echt naar een climax toegroeit. Het valt verder op dat hoge BVD-ambtenaren en personen uit hofkringen nogal eens zijn spozucht opwekken. Vooral voor een Nederlandse thriller is de kwaliteit echter hoog (HKO)

Gekraak van de matras

Doctor F.A. Hoogendijk, de man van Elseviers Magazine en de geheime Gulfbetalingen, schaat zich met **In het holst van Hilversum** (Elsevier, 19,90) in de rij van bekende Nederlanders die ook wel eens een thriller willen hebben geschreven. De intrige speelt zich af rondom

foto Steye Raviez

Tomas Ross: van de prins geen kwaad?

AVRO's Televizier (hier doorzichtig vermomd als Wereldspiegel van de Radio Omroep Nederland), het tv-actualiteitenprogramma dat Hoogendijk enkele jaren geleden als politiek commentator aan de dijk zette. Zou hij daarom nu wraak nemen met een verhaal waarin de hoofdredacteur en de omroepvoorzitter elkaar met de meest gewetenloze manipulaties naar het leven staan? Behalve politieke intriges, die nog niet eens zo slecht beschreven zijn, biedt het boek uiteraard ook sex en romantiek en daar wordt het echt genant. Auteur en hoofdpersoon vergapen zich op navrant kleinburgerlijke wijze aan het groots en meeslepende leven der Wassenaarse kringen, die van Hilton naar Hilton vliegen alsof het niets is, en die elkaar in bed toespreken met zinnnetjes als: 'John, laaf je aan mij. Ik ben jouw oase op dit moment.' De schrijver voltooide het manuscript te Port la Galère in september 1981, zoals hij aan het slot vermeldt. Dat roept onmiddellijk de vraag op waarom uitgeverij Elsevier er meer dan een jaar over heeft gedaan om deze veelbelovende seller van de persen te doen rollen. Moest er soms een professioneler schrij-

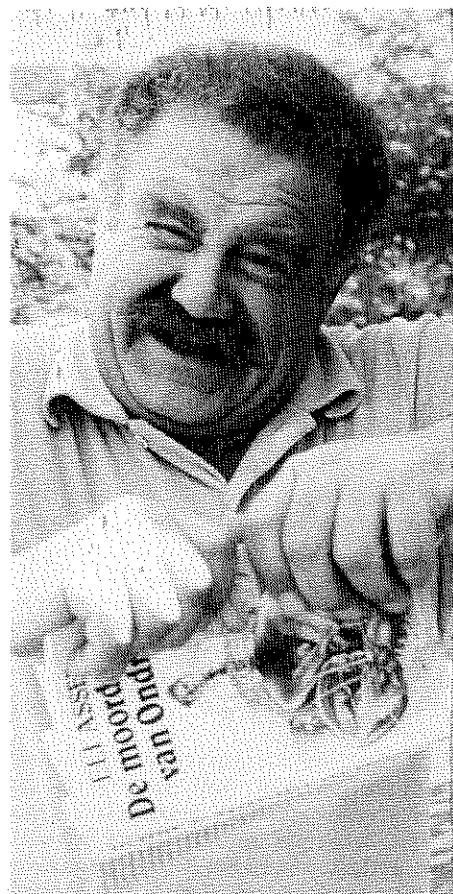
ver aan te pas komen om Hoogendijk's proza in enigszins leesbaar Nederlands te vertalen? Als dat zo is, had Elsevier beter een nog iets strengere meesteres in kunnen schakelen. Dan waren misschien ook stijlbloempjes als 'De tijd scheen tijdloos' en het op elke pagina terugkerende 'Zei ze fel' gesneuveld. (BV)

Het zijn deze keer bijna alleen bekende mensen die aan bod komen in de Nederlandse thriller, hetzij als onderwerp, hetzij als auteur. Charl Schwietert, redacteur van het NOS-journaal, is daarvan ook een voorbeeld. Met **Moord op de informateur** (Elsevier, 14,90) debuteert hij als auteur en dat doet hij niet onaardig, vooral vanwege het feit dat zijn verhaal als een soort voorspelling kan worden gelezen van de politieke gebeurtenissen die zich op dit moment afspelen. De dode informateur is net als formateur Scholten die op het tijdstip dat dit stukje wordt geschreven, bezig is, een fiscaal jurist. Het is echter onduidelijk of Schwietert hem op de korrel had. De eerste helft van het boek is het aardigst als zowel Van Agt, Den Uyl en Nijpels verdachte zijn, maar zij worden door de auteur gesauveerd en dan zakt het boek af tot een nogal rommelig doorsnee detectiveverhaal. (TC)

Politie aan de rol

Volgens zijn uitgever is Hans Neber het pseudoniem van een officier van justitie. Wie zijn vorige thriller *Schijn bedriegt* heeft gelezen, heeft daaruit kunnen leren dat hoge ambtenaren van justitie amorele schuinsmarcheerders kunnen zijn. Intern is dit vermoedelijk niet goed gevallen, want voorin zijn nieuwe roman **Dubbel spel** (Veen, 17,50) verklaart Neber ieder misverstand uit te willen sluiten door erop te wijzen dat de personages uitsluitend zijn verzonnen. Je mag het hopen, want centraal staat een vrouwelijke politie-ambtenaar die niets lievers doet dan zich optutten,

Eli Asser: niet stuk te krijgen

SIGNALEMENT

Thrillers & Detectives is een onafhankelijk tijdschrift voor misdaadlectuur. Het verschijnt 5 maal per jaar, in de maanden januari, maart, mei, september en november. Een abonnement voor 5 nrs. kost f 11,25 (voor Nederland) over te maken op postgiro 5013940 tnv Thrillers & Detectives te Amsterdam. Het abonnement gaat dan met het eerstvolgende nr. in.

Voorgaande nrs. van Thrillers & Detectives zijn te krijgen door overmaking van f 2,50 op het genoemde gironummer. Ze worden dan met het eerstvolgende nr. meegezonden.

Een abonnement dient vooruit te worden betaald. Maak hiervoor zo veel mogelijk gebruik van de meegezonden accept-giro. Op de adreswikkels wordt aangegeven wanneer het om het laatste nr. van een lopend abonnement gaat. Het sturen van een rekening kost f 1,25 aan administratiekosten.

Alle boeken die in Thrillers & Detectives worden besproken zijn in iedere boekwinkel te krijgen en desgewenst ook via Thrillers & Detectives leverbaar. De bestelbon op de voorlaatste pagina kan hiervoor (als voorbeeld) dienen.

Alle correspondentie te richten aan Thrillers & Detectives, p/a Nic. Maesstraat 139 hs, 1071 PX Amsterdam.

VD: importeur Van Ditmar
NL: importeur Nilsson & Lamm

filtersigaretjes roken en met kerels naar bed gaan. Ze wordt erdoor het korps toegebracht haar officier van justitie in te ruilen voor een meester-schurk, om de boef in de val te laten lopen. Na ettelijke sloffen sigaretten wordt het meer liefdedan werk. Al lezende moest ik onweerstaanbaar denken aan de mop van de twee mannen, waarvan de een aan de ander vraagt of zijn vrouw rookt na afloop van de geslachtsdaad (hij keek nooit). Van de pen van Neber slaat de damp in ieder geval behoorlijk af en na drie boeken is hij hard op weg de Harold Robbins van Zwolle te worden. (TC)

Lach of ik schiet

Eli Asser, bekend als schrijver van vele humoristische radio- en tv-programma's, schreef in '53 een detectiveroman getiteld **Wegens sterfgeval gesloten**. Voor de lezer kon er toen nauwelijks een lachje af; het boek lijkt achteraf gezien bedoeld als serieuze detectiveroman. Asser is nu gekomen met **De moordenaar van Ondron** (Elsevier, 14,90) een

doldwaze satire op de wereld van James Bond, zoals de achterflap meldt. Hoewel het duidelijk komisch is bedoeld dit keer, verging mij het lachen. Kwallenverzamelaar Waling Kluit, een boerenzoon uit het dorpje Ondron is de hoofdpersoon uit dit kolderieke werkje. Op 37-jarige leeftijd wordt de verstikkende sfeer van de ouderlijke woning hem te veel en Waling wikt de wijde wereld in. Na een aantal avonturen, waarin niets te gek is, wordt hij geheim agent. De schrijver laat dan zijn fantasie onbeheerst de vrije loop en de rest van het boek is een nog grotere aaneenschakeling van absurde avonturen die kennelijk bedoeld zijn om mij in een voortdurende lachstuip te houden. Het was echter beter geweest als Asser zich tot de oorspronkelijke opzet had beperkt, waarbij het boek als feuilleton verscheen, want de kolossale samengeperste hoeveelheid leutigheid werkt behoorlijk vermoeiend. Voor lezers die nostalgie hebben naar MiMoZa heet een van de hoofdstukken als troost Sietze Vliegen. (HKo)

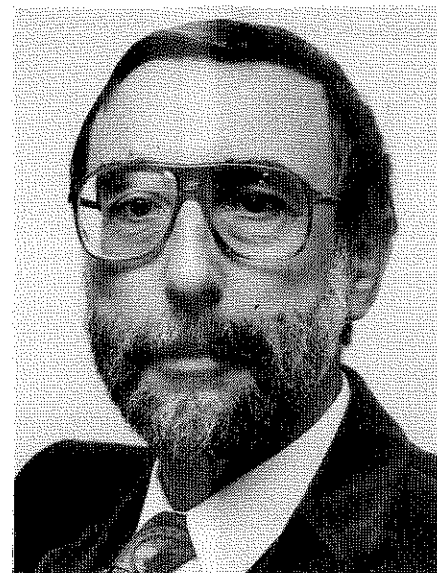
Crimineel avontuur in... Prisma Misdaad Stuk voor stuk moorddadig Vaste prijs: f9,90

Bij de boekhandel

Het derde debuut

Een gesprek met H.J. Oolbekkink

H.J. Oolbekkink: In plaats van kaarten een nieuw boek

In het allereerste nummer van Thrillers & Detectives deed Martin Ros, hoofdredacteur van de Arbeiderspers, de verrassende mededeling dat zijn uitgeverij naast beroemde buitenlanders ook oorspronkelijke Nederlandse misdaadschrijvers zou brengen. Ondertussen is bekend geworden dat het gaat om de overname van Koos van Zomeren van de uitgeverij Bruna en, wat veel interessanter is, om de rentree van **H.J. (Henk) Oolbekkink**. In de tweede helft van de jaren zestig schreef Oolbekkink (51) in een explosie van kracht achttien thrillers. Acht daarvan gingen over geheim agent Glotz een satirische bewerking van het James Bond-type. De andere tien hadden **Tim Spender**, piloot maar meer bekend als avonturier, in de hoofdrol. In het komend voorjaar verschijnt **In plaats van kaarten**, een gloednieuwe thriller rondom een geheel nieuwe hoofdpersoon. Met zijn literaire periode uit het begin van de jaren vijftig meegerekend, spreekt Oolbekkink over zijn derde debuut.

'Het is allemaal gekomen door het drammen van Martin Ros, met wie ik contact had door mijn vertaalwerk. Ik ben door de jaren heen thrillers blijven vertalen, als was het alleen maar om mijn belastingschulden af te lossen.

Voor de Crime-de-la-Crime-reeks heb ik bij voorbeeld net **No orchids for miss Blandish** vertaald, het beroemde boek van James Hadley Chase over een rijk meisje dat door gangsters wordt ontvoerd, een verhouding met een van hen begint onder dwang en dan zich aan die vent gaat hechten. Ros die drong maar aan dat het zo aardig zou zijn als ik weer met een nieuwe thriller zou komen. Nou was ik dat helemaal niet van plan. Ik vond indertijd dat ik met mijn acht Glotzen en tien Spenders mijn aandeel aan het Nederlandse hardboiled genre wel had geleverd. Maar doordat Ros me zo stimuleerde, ben ik er weer over gaan denken. Het was natuurlijk ook wel aardig om door zo'n prestigieuze uitgeverij als De Arbeiderspers achter

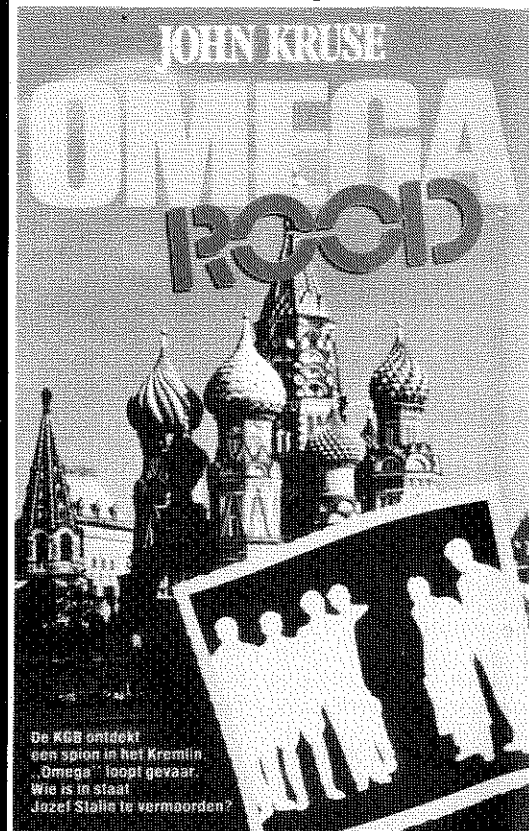
de broek te worden gezeten. Vorig jaar ben ik op vakantie in Frankrijk wat gaan peinzen. Ik heb toen een synopsis gemaakt, waar dus verder niets van is geworden. In december '81 ben ik toen met een sterk gewijzigd idee verder gegaan en daar is **In plaats van kaarten** uit voort gekomen. Het had eigenlijk dit najaar op de markt moeten komen, dat zou precies tien jaar na mijn laatste thriller zijn geweest. In 1972 verscheen **De stapelgekke staatsgreep**, het laatste avontuur van Tim Spender. Door een opspelende hernia werd ik echter in het afgelopen voorjaar een paar maanden uitgeschakeld en nu gebeurt het in het komende voorjaar, tijdens de boekenweek. Het heette eerst **Liever geen bloemen**, maar dat bleek al de titel van een boek van Eric Ambler in het Nederlands en omdat de titel toch in de sfeer van een overlijdensadvertentie moest passen is het **In plaats van kaarten** geworden. Nee, de titel is geen samenvatting van het verhaal. Ik wil daarover trouwens niet te veel vertellen. De lezer moet zelf maar ontdekken waarover het gaat, is altijd mijn mening geweest. Ik wil wel zeggen dat de hoofdfiguur een thrillerschrijver is, Marc Duins heet hij. Een rijke vriend benadert hem met het verzoek een ontvoeringszaak op te lossen. Zijn eerste reactie is dat hij thrillers schrijft en niet zelf die avonturen beleeft, maar uiteindelijk gaat hij toch op het verzoek in. In tegenstelling tot mijn vroegere thrillers waarin vaak het buitenland wordt aangedaan, speelt **In plaats van kaarten** in Nederland. Amsterdam, Den Haag en Wassenaar zijn de voornaamste locaties. Het enige exotische is het Indische verleden van enkele belangrijke personages. Daar wil ik het bij laten, de rest moet iedereen maar lezen.'

'Mijn vroegere thrillers kwamen bij Born uit. Dat was een groot pocketfonds vol met dat soort boeken. Ik vertaalde al wat voor hen, maar daar zat zo'n troep tussen dat ik dacht, dat moet beter kunnen. Ik ben toen begonnen met Glotz, een soort satire op spionage-

boeken en geheim agentenavonturen, maar dat werd onvermijdelijk formulewerk. Satire is überhaupt moeilijk vol te houden en voor de afwisseling ben ik met de Spenderverhalen begonnen. Veel andere Nederlandse schrijvers had je toen niet. Als je iemand iets over het genre vroeg, kwam die altijd met Havank aan. Er waren natuurlijk wel anderen, bij voorbeeld Joop van den Broek die net als ik journalist was. Ik werkte in die tijd bij Het Parool, waar ik in '48 als jonge jongen was begonnen. Naderhand ben ik gaan free-lancen. Een paar van die thrillers heb ik zo nog in Spanje geschreven. Mijn eerste boek kwam in '66 uit en het laatste, zoals ik al zei in '72. Op een gegeven moment ging Tiebosch, die bij Born directeur was, weg en onderging het fonds een verandering. Bovendien had ik er langzamerhand ook niet zo'n zin meer in en er waren toen nog steeds erg weinig uitgeverij die iets in oorspronkelijk Nederlands werk zagen. Ik ben weer journalistiek werk gaan doen en in '74 ging ik voor de Haagse Courant werken, wat ik nu nog steeds doe. Ik heb daar een wekelijkse column en ik maak profielen van mensen, vooral op kunstgebied. Born is in diezelfde tijd verkocht aan Kluwer en Elsevier. Ik weet niet precies hoe het met de rechten van mijn oude boeken zit, maar ik heb ook niet zo'n behoefte aan een herdruk. Het soort boeken is volgens mij een beetje verjaard.'

'Aan mijn nieuwe boek heb ik meer dan een half jaar zitten werken, nadat ik had bedacht waarover ik het wilde hebben. De Glotzen en Spenders schreef ik veel vlugger. Als ik de grote lijn in mijn hoofd had, schreef ik ze in veertien dagen. Misschien kwam dat omdat ik in die periode droog stond. Ik dronk geen druppel meer, behalve drie gezinsflessen cola op een dag. Je lichaam schijnt in ieder geval behoefte te houden aan grotere vocht-intake. Ik kwam niet meer in café's, dat scheelde tijd én wat belangrijker was, ik was katervrij. Dat scheelt pas uren. Daarnaast moet het schrijven natuurlijk ook in je zitten. Het blijft een vak dat je niet kan leren, ofschoon ik ooit nog eens een deel heb verzorgd over het schrijven van thrillers voor de cursus Creatief Schrijven van de LOI. Ik geloof zelfs dat die cursus nog steeds wordt gebruikt. Zo'n cursus is natuurlijk enorme humbug, want kan je schrijven wel leren? Wat wel helpt is als je over een levendige topografische kennis beschikt. Kaarten en plattegronden en een Baedeker zijn natuurlijk wel aardig, maar niet voldoende. Het is een begin en als ik ergens kom koop, jat en neem ik alles mee waar ik de hand op kan leggen, maar je moet toch ook uit eigen ervaring weten hoe het ter plaatse eruit ziet. Zelf heb ik ook wel eens daartegen gezondigd. Een Spenderverhaal speelt bij voorbeeld deels in een soort Congo en in een ander boek is een deel van het verhaal in een fictieve Zuidamerikaanse republiek gesitueerd. In de meeste gevallen heb ik echter

Moord in het Kremlin

1952 – Een jaar voor de plotselinge dood van Jozef Stalin, de grote dictator. In de hoogste regionen van de Sovjet-hiërarchie heeft zich een CIA-infiltrant genesteld. Maar de KGB ruikt onraad. 'Omega' is in gevaar! De Amerikanen beseffen dat ze niet kunnen wachten op Stalins dood. Maar is er iemand ter wereld in staat de Sovjetleider te vermoorden?

John Kruse
OMEGA ROOD
Een thriller

Paperback f 26,50
Verkrijgbaar in de boekhandel

VEEN, UITGEVERS UTRECHT

locaties gebruikt waar ik zelf ben geweest. Voor een thriller is dat naast goede personages toch wel erg belangrijk.'

'Lang voordat ik met thrillers begon, heb ik ook nog drie meer literaire boeken geschreven. Het eerste heb ik gemaakt als jongen van eenentwintig toen ik in militaire dienst zat. Dat heette **Met lege handen** en kwam in '53 uit. Het is een verhaal over de Hongerwinter. In dienst liep ik bij een nachtelijke oefening, waarbij we door allerlei winterse, kille sloten moesten, een dubbele longontsteking met complicaties op. Als er niet net een nieuw penicillinepreparaat op de markt was verschenen, was ik eraan overleden. Nu waren ze in het leger ontzettend beducht voor kwalen die in en door de dienst zijn veroorzaakt. Ik werd daarom in de watten gelegd en mocht een half jaar bijkomen in het Militair Herstelingsoord. Dat was voor een deel helemaal niet leuk, want het was net de tijd van de Koreaanse Oorlog en er lagen allemaal jongens die daar gewond vandaan waren gekomen. Naast mij heeft bij voorbeeld een hele tijd een jongen gelegen die blind was geworden en zowel zijn handen en voeten was kwijtgeraakt, omdat hij op een mijn was gestapt, een van de meest voorkomende oorzaken van verwondingen. Die lag de hele dag maar te schreeuwen dat de dokters er een eind aan moesten maken, maar daar was natuurlijk helemaal in die tijd geen sprake van.

Toen ik helemaal weer beter was, werd ik overgeplaatst naar een kneuzencompagnie. Ik kreeg een baantje op het bureau van de bataljonscommandant en dat had echt niets te betekenen. Ik had alle tijd van de wereld om aan mijn boek te werken. Met lege handen is dus echt ontstaan in tijd van dienst, op papier van de dienst, met hulp van een schrijfmachine van de dienst. Toen het net verschenen was, moest ik voor Het Parool naar Utrecht waar ik die commandant tegen het lijf liep. Dat was overigens een zeer kunstzinnig man met een eigen poppentheater, waarmee hij privévoorstellingen gaf, iets dat je zo gauw niet achter een beroepsmilitair zoekt. Hij had ook van mijn boek gehoord en het was hem nu duidelijk geworden, waarmee ik al die tijd zo druk was geweest.'

'Als je boeken schrijft, krijg je natuurlijk een zekere bekendheid. Maar De Arbeiderspers is druk bezig om **In plaats van kaarten** aan te bieden aan de boekhandels en ik was wel benieuwd naar de reacties. Martin Ros vertelde me dat het vaak heel lang duurde, voordat men zei 'Wie, wie is dat ook al weer... Oh ja, die...'. Het is dus allemaal maar betrekkelijk. Je zou kunnen zeggen dat ik eigenlijk aan mijn derde debuut ben begonnen.' (TC)

Werk van buitenlanders

Wat origineel

Malcolm Bosse heeft vreselijk zijn best gedaan om origineel te zijn. **De man die van dieren tuinen hield** (Prisma, 9,90) heeft niet alleen een opvallende titel, maar ook een buitengewone constructie meegekregen. Het verhaal wordt beurtelings vanuit het slachtoffer, speurder en dader verteld. Die opzet biedt best mogelijkheden, maar in dit geval is de spanning er al halverwege uit. Het verhaal dateert uit '74 en (hoe kan het ook anders) de toenmalige Watergate-affaire inspireerde de schrijver. Met inzet van alle middelen probeert de overheid het uitlekken van bepaalde geheimen te voorkomen. Een Vietnam-veteraan raakt per ongeluk bij de zaak betrokken en zijn tante speelt daarna de rol van oude speurneus. Al met al is het meer origineel dan leuk. (FH)

In **De Vlindermoorden** (Prisma, 8,75) is de opdeling van de rol van verteller wel zeer ver doorgevoerd. De gebeurtenissen worden steeds vanuit een andere persoon beschreven, zodat bijna iedereen die in het verhaal voorkomt, wel een keer aan het woord komt. De schrijver John Franklin Bardin (inmiddels overleden) van dit boek uit '51 eist nogal wat van de lezer. Wie gewend is detectives met een half oog te lezen, kan beter wat anders zoeken. Het wordt allemaal pas aardig als je zelf mee gaat denken met de vertellers van het verhaal over de moord op een fotomodel. (FH)

Loren D. Estleman heeft de originele gedachte gehad om twee succesnummers te combineren. Hij laat de bloeddorstige graaf Dracula bestrijden door Sherlock Holmes, beiden romanfiguren die hij niet zelf heeft verzonnen. Zo origineel is hij nu ook weer niet. Het resultaat heet **Sherlock Holmes contra Dracula** (Loeb, 19,50) en is een amusant boek, maar ook niet meer dan dat. De slimheid van Holmes blijft geestig en irriteert tegelijkertijd. 'Wat voert een journalist hierheen,' zegt hij tegen een wildvreemde bezoeker met een inktvlek op zijn duim. De beroemde speurder komt echter in zijn leunstoel beter tot uiting dan in een kleine zeeslag waarin het verhaal culmineert. Holmes moet alle zeilen bijzetten om de demonische kracht van Dracula te pareren. Voor de simpele lezer is het dan nauwelijks meer te volgen. (FH)

Harde & zachte spionage

Een studie in rood (Loeb, 19,50), het debuut van Conan Doyle uit 1887 is vooral aardig, omdat uit de doeken wordt gedaan hoe het duo Holmes (de

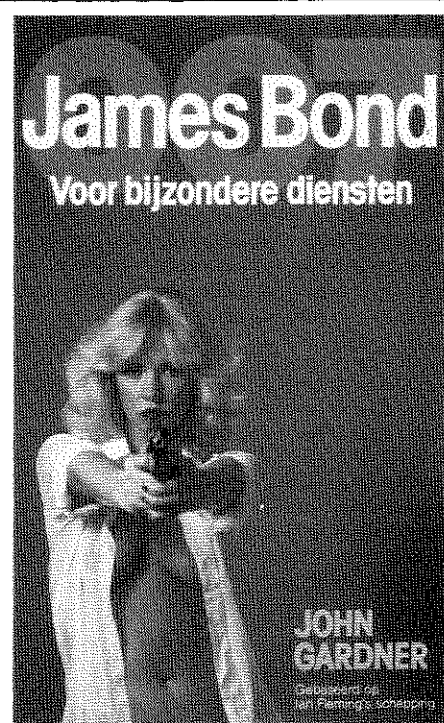
amateur-detective) en Watson (de ex-legerarts) tot stand is gekomen. Meer dan in andere Holmesverhalen wordt hier de stompzinnigheid van het personeel van Scotland Yard benadrukt. Een studie in rood bestaat uit twee delen: in het eerste wordt de in Londen gepleegde moord op een Amerikaanse mormoon razendsnel opgelost ('quite elementary'); in het tweede deel wordt het levensverhaal en daarmee het motief van de dader verteld, hetgeen zich afspeelt in Utah, het domein van de Heiligen der Laatste Dagen (overigens ook een benaming die Holmes voor vele detectiveliefhebbers verdient). (GJT)

Voor bijzondere diensten (Veen, 19,90) is de tweede aflevering in de reeks nieuwe avonturen van James Bond, de held van Ian Fleming die door John Gardner nieuw leven wordt ingeblazen. Deze maal kruist 007 de degens met zijn aartsvijand, de ook uit zijn as herrezen misdadige superorganisatie Spectre. Met meedogenloze wreedheid probeert Spectrum zich de gegevens over Amerikaanse satellieten toe te eigenen. De pogingen van Bond om Spectre de voet dwars te zetten leveren volop spanning en sensatie en een flink aantal scènes die het in de bioscoop goed zullen doen. Reusachtige mensenetende phytons hebben dit keer de plaats van haaien en krokodillen ingenomen, maar met beeldschone vrouwen en zijn eigen truccendoos is Bond moeilijk te verslaan. Na lezing vroeg ik me af of ik het boek ook aardig zou hebben gevonden als het over een volledig onbekende geheim agent was gegaan, in welk geval de conditionering van de James Bond-mythe vooral door de films niet zou werken. (HKO)

Echt & Namaak

In het maartnummer werd *The other side of silence* van Ted Allbeury besproken, zijn beste aflevering tot nu toe uit de continue strijd tussen Oost en West waarvan hij de chroniqueur is. Er stond toen bij dat het jammer was dat Bruna niet door is gegaan met het uitbrengen van zijn werk in het Nederlands. Gelukkig heeft zich nu een nieuwe uitgever aangediend en is het boek als **De keerzijde van het verraad** verschenen (Van Holkema & Warendorf, 24,50). Het draait allemaal om de historische figuur van de spion Philby met de vraag of hij Engeland nu echt heeft verraden of toch ook gediend. De vroeger vertaalde boeken van Allbeury zijn overigens kortgeleden als Zwart Beertje opnieuw uitgebracht. (TC)

Het werk van Evelyn Anthony is puur verzinsel. In **Doodlopende weg** (Luitingh, 15,90) treedt opnieuw Davina Graham op, de heldin uit het Sasanov-complot. Dit keer koestert ze een diepe haat tegen haar voormalige werkgevers. In haar ogen hebben zij haar echtgenoot, de overgelopen Rus Sasanov, te weinig bescherming geboden, zodat de KGB hem heeft kunnen vermoorden. Toch krijgt de Dienst haar zover dat zij weer een opdracht aanvaardt, niet in de laatste plaats omdat zij zich hoopt te wreken op het hoofd van de KGB onder wiens supervisie haar man is gedood. Ze wordt er met een lijfwacht (die zich niet voor haar lijf wacht) op uitgestuurd om te onderzoeken of de beschuldiging van een oude schoolvriendin waar is. Deze Britse vrouw heeft haar Amerikaanse man van hoogverraad beschuldigd. De KGB blijkt weer eens een geslepen spel te spelen, maar Anthony laat hen wel hun trekken thuis krijgen. (HKO)

Twee vrouwen

Patricia Highsmith beschouwt **De valse trilling** (Arbeiderspers, 26,50) als haar beste boek. Bij herlezing moet ik toegeven dat daar iets voor te zeggen valt, maar het verbaast me wel, dit van de schrijfster zelf te horen. Het verhaal is weer niet veel zaaks. Howard Ingham schrijft in een Tunesisch dorpje een boek, raakt bevriend met een Amerikaanse patriot annex zendamateur, en met een Deense homofiele zondagschilder. Zijn vriendin Ina stuurt hem een paar kryptische brieven, en als ze uiteindelijk in eigen persoon overkomt bedenkt Ingham, dat ze toch de ware niet is. En passant krijgt een Arabische insluiper een schrijfmachine naar het hoofd, waaraan hij misschien zelfs wel bezwijkt (daar komen we niet achter).

Een aantal typische Highsmith-ingrediënten is opvallend afwezig. Iedereen is goede vrienden, en het zo vaak gebruikte thema van mannelijke vijandschap, al dan niet draaiend om een door beiden begeerde vrouw, ontbreekt geheel. Voorts is de hoofdpersoon zeker niet de *sucker* die we gewend zijn. En, het meest verheugend, aan de hand van menige monologue intérieur krijgen we een indruk van de drijfveren van Ingham. Als Highsmith dit zo mooi vindt, waarom wijkt ze dan niet wat vaker af van haar standaard-formule? (HKo)

Margaret Millar doet zoals bekend altijd een flinke scheut psychologie in haar mysterieboeken. De familieverwikkelingen waar haar plots op steunen komen tot uiting in zaken als gekte van een van de hoofdpersonen of gespleten persoonlijkheden. Soms gaat het een en ander gepaard met bovennatuurlijke verschijnselen (het boze oog, helderziendheid).

Doodgepraat (Prisma, 7,25) is een van haar minder sterke thrillers. Een jonge plantage-eigenaar wordt sinds een jaar vermist. Tijdens het proces dat het request behandelt van zijn vrouw voor een wettelijke doodverklaring (onder sterk protest van zijn moeder die ervan overtuigd is dat hij nog leeft), komt het verleden stukjes en beetjes naar boven. Tegen het décor van de gespannen betrekkingen tussen Californische landeigenaren en Mexicaanse, vaak illegale, seizoenarbeiders wordt de spanning van het verhaal zorgvuldig opgebouwd. Getuigenverklaringen brengen goed gedoseerd licht in de duisternis en onontkoombaar komt vast te staan dat de vermiste vermoord is. Toch heeft de ontknoping iets van een anti-climax, doordat de gekte van de moeder, die weliswaar vanaf het begin duidelijk is, net niet acceptabel genoeg gemaakt wordt. (BR)

Wacht u voor Mickey Spillane

Keiharde klappen

Helemaal weg zijn ze nooit geweest, maar er was toch een tweede verfilming van **I, the jury** voor nodig om de boeken van Mickey Spillane weer echt in de aandacht te brengen. Ook bij De Slechte staan ze nu wéér op de plank; een beter bewijs van tijdelijk eerherstel lijkt niet mogelijk. Een jaar of 25 geleden is Spillane waanzinnig populair geweest. Veel van zijn boeken werden in het Nederlands vertaald en als pockets uitgegeven met een glimmende omslag, waarin veel rood was verwerkt en vrouwen die hun blouse al bijna uit hadden. Mijn vader bewaarde die boekjes in een oud dressoir in het berghok, tezamen met de werken van Peter Cheney, Leslie Charteris en Erle

Stanley Gardner. Hij reisde veel met de trein en dat was zijn excuus voor de aanschaf van deze lectuur. Ik maakte gretig gebruik van de boeken. Stiekem, dacht ik toen, maar allengs heb ik begrepen dat mijn leeshonger (was het dat?) oogluikend werd toegestaan. Van alles wat ik in het dressoir aantrof, sprak Spillane mij het meest aan.

Bij herlezing van **Ik, de rechter** (Luitingh, 19,50) blijkt sex nog steeds een opzichtige rol te spelen. Private eye Mike Hammer hoeft maar ergens naar binnen te lopen of de vrouwen bieden zich zwijmelend aan. Als ze al dan niet naakt zijn (*'The coat, that's all, all the rest was sleekly naked'*) weten ze zich opmerkelijk snel van hun kleren te ontdoen. Toch is achteraf sex niet het meest in het oog lopende kenmerk van zijn boeken, dat is namelijk wraak. Mike Hammer raast als een wrakende God door zijn verhalen. Zelfden heeft iemand zich in naam van de gerechtigheid zo kwaad gemaakt. Via innerlijke monologen wordt getracht die woede op de lezers over te brengen en als die het dan nog niet door heeft, wordt het hem wel door vuistslagen en andere gewelddadigheid ingeprent. De titel **Ik**, de jury is veelbetekenend.

Achteraf vind ik dat de hard-boiled school heel wat leukere produkten heeft voortgebracht. Twintig jaar geleden wist ik van het bestaan daarvan nog niets en het is de vraag of mijn zoontje die nu in de schuur aan het rommelen is, in die constatering is geïnteresseerd. (FH)

Richard Hoyt probeerde een boek te schrijven in de traditie van de door de wol geverfde private eye. Alle ingrediënten zijn aanwezig: *wise-cracks*, een mooie, onaantastbare vrouw, no-nonsense taalgebruik en de politie die op een zijspoor gerangeerd moet worden. Wat sfeer en details betreft is het dus allemaal wel in orde.

Helaas laat de inzichtelijkheid van de intrige wat te wensen over. Privé-detective John Denson houdt zich aanvankelijk bezig met het opsporen van een gemene pooier die verdacht wordt van moord op prostituées. Vervolgens verschuift het perspectief naar heroïnesmokkel en weer 100 bladzijden en enkele lijken later blijkt het om een kostbaar Chinees kunstvoorwerp te gaan. Denson gedraagt zich zoals het een onrechtbestrijder van alle tijden betaamt: hij beschermt jonge vrouwen in nood. Verder denkt hij veel na. Zijn *educated guesses* blijken telkens weer tot verbazing van de lezer midden in de roos te zijn. Als je er niet te diep over doordenkt en de losse eindjes niet meerekent, is **Lokvogels** best een aardig boek (Prisma Detective, f 8,—). (BR)

Baas boven baas

Een Tsjechische kardinaal heeft een verleden dat voor een geestelijke volstrekt ongepast is. De Russen chanteren hem hiermee en omdat ze hebben uitgedokterd hoe ze de keuze van de nieuwe paus kunnen beïnvloeden, schuiven ze de kardinaal hiervoor naar voren. De valt allemaal te lezen in **De Tsjechische kardinaal** van Lawrence Klausner (Sijthoff, 23,50). De Russische methode steunt sterk op de inschakeling van een professionele supermoordeenaar. Vermoed als pater zwerft hij moordend rond in het Vaticaan, want zonder vloedvergieten kun je de Heilige Moederkerk geen Paus in de maag splitsen die niet door een conclaaf is gekozen. Het idee dat in het boek is verwerkt, is op zichzelf aardig, maar de uitwerking laat nogal wat te wensen over. Onsmakelijk geweld en een slecht uit de verf komende poging om het gedrag van de moordenaar te verklaren (die eeuwige ongelukkige jeugd) doen afbreuk aan het leesplezier. (HKo)

Zweetlucht

De toestand waarin uitsluitend uiterst fitte trimmers kunnen geraken wordt 'de gloed' genoemd. De thriller met deze naam **De Gloed**, (Van Holkema & Warendorf, 27,50) is eigenlijk Rosemary's Baby in trainingspak. Uitgangspunt is de bekende fascistoïde fit- en gezondheidsmanie die zich vooral van Amerikaanse metropoolbewoners heeft meester gemaakt. Twee moderne jonge mensen laten zich inpalmen door een stel uiterst fanatieke joggers dat dagelijks Central Park onveilig maakt. Ze zien er uit als veertig, maar bij nader inzien blijken de griezels wel zestig à tachtig jaar oud te zijn. Op zich al een gegeven om koud van te worden, maar om het nog erger te maken, wordt ook nog eens uitgelegd hoe de bejaarde atleten eigenlijk aan hun eeuwige jeugd komen. Schrijver Brooks Stanwood heeft zich wel erg door Ira Levins meesterwerkje laten inspireren, maar toch is **De Gloed** een goedgeschreven, spannende horrorstory. (GJT)

Oude kunst

Roy Hoopes heeft zich al tijdens de laatste levensjaren van James M. Cain ontfermd over diens literaire nalatenschap. Die bestaat, kort gezegd, uit Cains papieren, zijn toen nog ongebundelde korte verhalen, ongebondeld journalistiek werk, en een bij Cains leven wel aangekondigde maar nooit verschenen roman, **The Cocktail Waitress**. Hoopes werkt nu al jaren aan de eerste complete biografie van Cain. Een uitstekend hoofdstuk daaruit verscheen in ons land al als voorpublicatie in **Furore**. Ondertussen deed Hoopes **The**

Baby in the Icebox and other short fiction verschijnen. Loeb liet daaruit negen verhalen vertalen voor zijn Cain project in Crime International getiteld **De Baby in de IJskast** (f 19,50). Voor Cain liefhebbers heel interessant materiaal. **Pastorale** en **De Baby in de IJskast** zijn duidelijk voorstudies in **The Postman**. **Struikbrand** — aardige plot à la Roald Dahl — en **Het Meisje in de Storm** sluiten aan bij een belangrijk aspect uit een aantal Cainromans (**The Moth** bij voorbeeld) dat door de kritische en publiekelijke aandacht voor de erotiek in zijn werk tot nu toe onderbelicht is gebleven: het leven van arbeiders, werkelozen en hobo's tijdens de depressiejaren. De totale keuze lijkt nogal willekeurig maar dat is onvermijdelijk omdat Cains verhalenproductie uiterst klein en variabel geweest is. (ES)

Rex Stout is net als Cain op hoge leeftijd overleden, maar verder houdt de overeenkomst tussen deze twee Amerikaanse schrijvers op. Cain benadrukte de vleselijke lust, Stout (de naam zegt het al in het Engels) richtte zich op de eetlust. Zijn vaste hoofdpersoon is de moddervette, orchideeënkwekende smulpaap Nero Wolfe. In **Gouden Spinnen** en **Gif als Getuige**, een dubbelpocket met twee verhalen uit '48 (van Holkema & Warendorf, 9,50) brengt Wolfe de puzzels op de voor hem typerende manier tot klaarheid. Hij verlaat ongaarne de woning, zodat hij als een computer gevoed moet worden met informatie door zijn assistenten, de

politie en de kranten. Uiteindelijk wijst het superbrein feilloos de dader aan. In Gouden spinnen wordt een jongetje vermoord, nadat hij Wolfe heeft verteld dat hij voor een vrouw met oorbellen als gouden spinnen de politie moest roepen.

In **Gif als Getuige** wordt tijdens een populaire radio-talkshow een gast vermoord. In beide zaken is het aantal verdachten beperkt, maar toch kost het Wolfe heel wat hoofdbrekens om de daders te ontmaskeren. Als het aan mij lag zou hij zich regelmatig aan een duurloop moeten onderwerpen om het luie vet eraf te krijgen. (HKo)

Dick Francis mag van zijn vele fans zeer oud worden, zodat hij nog jaren elk jaar een nieuwe thriller kan schrijven. Zijn verleden als jockey blijft voor Francis een rijke inspiratiebron. **Reflex** is nu ook in het Nederlands vertaald (Arbeiderspers, 29,50) maar de nieuwe Engelse is er eveneens al (zie made in USA & UK). Een fotograaf vindt onder verdachte omstandigheden de dood. Daarna wordt zijn huis in brand gestoken en zijn weduwe zwaar mishandeld. Het wordt duidelijk dat de daders naar iets op zoek zijn. Een jockey komt in het bezit van een stelletje negatieven van de fotograaf, waar ogenschijnlijk niets bijzonders mee is. Er ontspint zich dan een spannend verhaal, waarbij je wel een ruime belangstelling voor fotografie moet hebben om ervoor te zorgen dat het vakkundige gegoochel met de negatieven ook boeiend blijft. (HKo)

Prisma Detectives
Moordboeken
Stuk voor stuk voortreffe-lijk
Vaste prijzen:
f 7,90 - f 8,90 - f 9,90

Bij de boekhandel

Tomas Ross
Thriller
Van koninklijken bloede

De nieuwe thriller van Tomas Ross begint waar de Lockheed-Affaire eindigt

Paperback f 21,50

VAN HOLKEMA & WARENDORF
BUSSUM

VERKRIJGBAAR IN DE BOEKHANDEL

Ruth Rendell

Diepgravende Drama's

Ruth Rendell laat twee gezichten zien

De in 1930 geboren Engelse detective-schrijfster Ruth Rendell begon haar loopbaan in 1964 en heeft tot nu toe 22 boeken en twee verhalenbundels op haar naam staan. In de loop der jaren heeft ze steeds meer aan prestige gewonnen bij lezers, critici en collega's die haar in 1977 een ereprijs, de Gouden Dolk van de vereniging van Britse misdaadauteurs toekenden. Het werk van Ruth Rendell valt uiteen in twee duidelijk gescheiden delen. Het gaat om een serie politieromans, waarin dieptepsychologisch aangeduid het *Ego* en het *Superego* op de voorgrond staan. Daarnaast heeft ze een aantal los van elkaar staande psychologische thrillers bedacht, die meer op de drijfveren van het *Id* zijn gebaseerd. Beide delen van haar opus bestaan uit elf boeken en een verhalenbundel.

Voordat in 1964 haar eerste detective-roman verscheen, had Ruth Rendell al een flinke stapel andere romans geschreven die echter geen van alle de weg naar de uitgever vonden. Het eerste werk dat ze wel aanbood was een soort huiskamercomedie. Er werd niet direct afwijzend op gereageerd, maar ze schrok terug voor de eis dat het stuk geheel moest worden herschreven om voor publicatie in aanmerking te komen. De uitgever had kennelijk het gevoel dat aan Rendell wat te verdienen zou zijn, want hij vroeg toen of ze iets anders in voorraad had. Ze kon hem terwille zijn met een detective-roman die ze geheel voor haar eigen plezier had geschreven. In 1964 kwam dit boek onder de titel *From Doon with dead* uit,

waarmee hoofdinspecteur Wexford op middelbare leeftijd het levenslicht aanschouwde. Voor een eersteling oogste het boek een aanzienlijk succes, zodat Rendell die het schrijven als broodwinning wilde beoefenen, gelijk min of meer aan het misdaadgenre zat vastgebakken. Maar toch is ze erin geslaagd de intrige, het politieke speurwerk en de actie, die zo sterk bij het genre horen, ondergeschikt te maken aan de karaktertekening, de relaties tussen mensen, hun emotionele conflicten en het milieu waarin ze zich bevinden. Dat gebeurt meestal zonder dat het spannende karakter van haar werk verloren gaat.

Het zal door die belangstelling voor de menselijke kant niemand verbazen dat Rendell een grote interesse heeft voor de psychologie en wel speciaal voor de dieptepsychologie zoals die door Freud en zijn leerlingen Jung en Adler is ontwikkeld. Gelukkig weet ze het gebruik van vakjargon in haar werk geheel te vermijden, maar de theoretische inzichten van de drie heren zijn wel achter haar verhalen te onderscheiden. Behalve in dieptepsychologie is ze ook sterk in literatuur geïnteresseerd. Ze leest minstens vijf goede boeken per week, wat tot uiting komt in haar eigen titels, die vaak zijn ontleend aan het werk van bekende schrijvers. Zo staat voorin *No more dying* uit 1972 dat de titel voorkomt in sonnet 146 van Shakespeare.

De Wexfordserie speelt zich af in het fictieve, maar zeer authentiek aanvoelende plaatsje Kingsmarkham in Sus-

sex. In deze ruim van landschappelijk schoon voorziene streek behandelen hoofdinspecteur Wexford en zijn rechterhand, inspecteur Burden de lokale moordzaken. Wexford en Burden vertonen zowel uiterlijk als innerlijk weinig overeenkomsten. Wexford is een man met een indrukwekkend postuur, groot, log en zwaar. Een kalende schedel met daaronder een door wallen en rimpels ontsierd gezicht en een overgewicht van zeker twintig kilo maken dat hij zonder aarzeling lelijk kan worden genoemd. Gelukkig voor hem maakt zijn blik waaruit intelligentie en een milde levenswijze spreken, hem weer bijna aantrekkelijk. Burden is een slanke, knappe man die men in de laatste plaats voor een politieinspecteur zou aanzien. Met de schrijfster heeft Wexford een sterke literaire belangstelling gemeen en hij steekt die niet onder stoelen of banken. Menig citaat rolt hem van de lippen, wat bij Burden die het tegendeel van belesen is, nog wel eens op onbegrip stuit. Deze ongeletterdheid biedt de schrijfster de gelegenheid de citaten van commentaar te laten voorzien.

Ook de karaktertegenstellingen liggen voor het oprapen. Wexford is ruimdenkend en tolerant en gezegend met een groot vermogen zich in zijn medemens in te leven, ook wanneer er sprake is van grote sociale of leeftijdsverschillen. Burden is een echte spitsburger met rigide opvattingen over sexualiteit, opvoeding en de moderne jeugd. Hij weet precies hoe de wereld in elkaar hoort te zitten, maar tot zijn teleurstelling merkt hij dat velen er anders over denken. Hij is echter een zeer bekwaam politiemans en ondanks de soms optredende wederzijdse irritatie die hun verschillende geaardheid met zich meebrengt, is er in de loop der jaren tussen beide mannen een warme genegenheid gegroeid. In de loop van de serie krijgen Wexford en Burden steeds meer relf, vooral omdat hun privéleven ruime aandacht krijgt en hun persoonlijke ervaringen ook vaak nauw met het verhaal zijn verweven. In *A sleeping life* uit 1978 logeert Sylvia, een van de twee volwassen dochters van Wexford die tot de vaste bijfiguren horen, bij haar ouders. Ze heeft haar man verlaten omdat de huwelijksbanden de vrije ontplooiing van haar persoonlijkheid te sterk begonnen te belemmeren. Haar aanwezigheid geeft niet alleen aanleiding tot bespiegelingen over het feminisme, maar onbewust geeft ze haar vader de sleutel tot de oplossing van een moord in handen.

De gezondheidstoestand van Wexford is in een groot deel van de serie weinig rooskleurig. Een rigoreus dieet en lichaamsbeweging zijn tenslotte onvermijdelijk om erger te voorkomen. In *Murder being done once* uit 1972 verblijft Wexford tijdelijk in Londen bij een neef die ook bij de politie is, om aan zijn nieuwe levenswijze te wennen. Hij raakt dan betrokken bij het onderzoek naar een moord, waarbij een vreemde religieuze sekte een rol speelt. Onzekerheid, veroorzaakt door zijn wankele

gezondheid en de voor hem vreemde omgeving maakt dat hij zich aanvankelijk flink vergaloppeert. In *Shake hands forever* uit 1975 is hij weer geheel hersteld en dan komt een onbekende kant van zijn persoonlijkheid aan het licht. Wexford raakt geharmerd van een aantrekkelijke weduwe en de over het algemeen weinig romantische hoofdinspecteur maakt zowaar een slippertje. Niets menselijks is de personages van Ruth Rendell vreemd. Ook voor Burden heeft de liefde iets in het vat, nadat hij eerst na de dood van zijn vrouw overmand door verdriet en eenzaamheid met twee opgroeiende kinderen is achtergebleven. In *No more dying then* wordt zijn depressie doorbroken doordat hij een hartstochtelijke romance beleeft met een jonge gescheiden vrouw wier zoonnetje is gekidnapt. Hun gemeenschappelijke verdriet smeedt een band die onder normale omstandigheden ondenkbaar zou zijn geweest, want haar frivole en artistieke levenswijze zou voor Burden een bron van ergernis hebben gevormd.

De nadruk die Ruth Rendell op de karakterbeschrijving legt, wil niet zeggen dat ze zich gemakkelijk van de intrige afmaakt. Dat is ook te merken aan haar psychologische thrillers die iedere keer origineel en goed zijn geconstrueerd en meestal voorzien van een verrassende ontknoping. Maar in tegenstelling met de politieromans is Rendell in deze boeken bevrijd van het speurwerk en de verplichting de identiteit van de dader tot het laatst toe verborgen te houden. Ze heeft nu haar handen vrij om zich volledig te wijden aan het gedachtenleven en de gevoelens van haar personages. Haar voorkeur gaat dan nogal eens uit naar ernstig verknijpte persoonlijkheden of uitgesproken psychopaten. In *A demon in my view* uit 1976 leeft een keurig hardwerkende man van vijftig jaar zijn moordzuchtige lusten uit op een etalagepop die hij voor dit doel in de kelder bewaart. Door een samenloop van omstandigheden raakt hij beroofd van deze uitlaatklep en de plaats van de pop wordt ingenomen door levende slachtoffers. In *The lake of darkness* uit 1980 treedt eveneens een psychopaat op. Het gaat op een volkomen gevoelloze huurmoordenaar wiens leven in het teken staat van parapsychologie en Oosterse mystiek. Hij kruist het pad van een accountant die een groot bedrag in de voetbalpool heeft gewonnen en zich heeft voorgenomen met dit geld de nood van een aantal behoeftigen te lenigen. Zijn goede bedoelingen stuiten niet alleen op onbegrip, maar hebben helaas ook rampzalige gevolgen, zowel voor degenen wier lot hij wil verzachten als voor hemzelf.

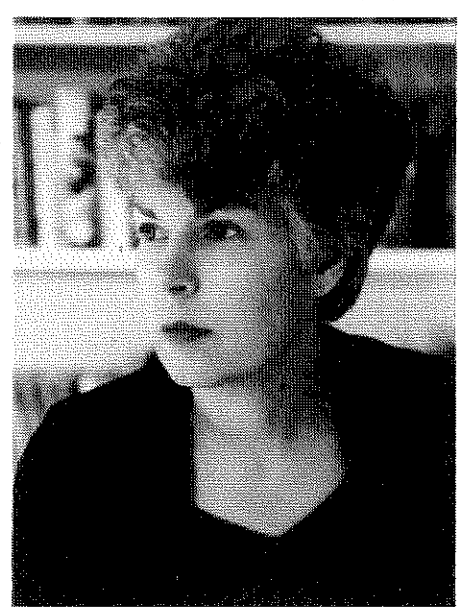
In andere boeken gaat het wel niet om psychopaten, maar ook om mensen wier aanwezigheid menigeen doet huiveren. De hoofdpersoon uit *A judgement in stone* uit 1977 is een analfabete die bij een deftige familie in dienst treedt als huishoudster. Het analfabetisme overheerst het bestaan van de vrouw zozeer

dat er bijna sprake is van een fobie voor het geschreven woord. Ze is dan ook buitengewoon handig geworden in het verbergen van haar handicap en heeft allerlei manieren bedacht om situaties te omzeilen waarin van haar verwacht zou kunnen worden dat ze iets leest. Als haar geheim toch wordt ontdekt, brengt dat de toch al aanwezige hang naar gewelddadigheid in haar primitieve geest volledig aan de oppervlakte. Niet alleen kunnen de problemen uit de mens zelf voorkomen, ook de omstandigheden waarin mensen verkeren kunnen tot nare en enge conflicten aanleiding geven. Door deze visie is Rendell een minder stricte volgelinge van de dieptepsychologen, die alle oorzaken voor problemen persoonsgebonden zien. In *Make death love me* uit 1979 en ook in *One across and two down* uit 1971 leidt een uitzichtsloze gezinssituatie tot fantasieën met een moordzuchtig karakter die tenslotte werkelijkheid worden. Meer dan in haar politieromans geeft Ruth Rendell haar personages in de psychologische thrillers de vrijheid om te profiteren en te genieten van de uitwerking van hun aberraties. Dat wil niet zeggen dat ze maar laat moorden tot genoeg, maar vooral als de misdaad min of meer noodgedwongen is gebeurd, laat zij niet altijd meteen de engel der wrake op de moordenaar los. Het wordt uit haar boeken verder wel duidelijk dat misdaad, al dan niet vanuit neurotische of andere persoonlijkheidsstoornissen gepleegd, niet loont.

In haar allernieuwste boek *The master of moor* probeert Ruth Rendell een nieuwe variant uit. Het verhaal gaat over een natuurliefhebber die op zijn tochten een lijk van een jonge vrouw aantreft. Hij doet aangifte en wordt meteen tot hoofdverdachte verklaard, omdat hij zo'n beetje de enige is die vaak in het verlaten gebied komt. Langzaam maar zeker wordt dan zijn bestaan ondermijnd door een steeds sterker wordende bewustwording dat hij de dader zou kunnen zijn geweest.

Het werk van Ruth Rendell heeft in de loop der jaren aan kwaliteit gewonnen, hoewel het ook reeds in het begin al een hoog niveau had. De intriges van de Wexfordserie zijn complexer en oorspronkelijker geworden, terwijl de personages meer diepgang hebben gekregen. De psychologische thrillers zijn rijker aan verrassende observaties over de menselijke aard en de tekening van de uiteenlopende milieus is scherper. Ruth Rendell blijkt steeds weer in staat met navrant humor levensechte figuren neer te zetten en een breed scala van menselijke kleingeestigheden, emoties, conflicten, problemen en afwijkingen passeert in haar werk de revue. Maar desondanks houdt ze in vergelijking met vele andere beoefenaars van het genre de deur naar de werkelijkheid zoveel mogelijk wijd open. Het lezen van haar boeken vormt dan ook een verademing vergeleken met de vele mislukte tour-de-forces die dit genre kenmerken.

Hans Kooijman

De Nederlandse uitgever van Ruth Rendell probeert bij de verschijning van een nieuw boek bijna gelijktijdig met een vertaling te komen. *The master of the moor* dat alleen nog in de Engelse gebonden editie te krijgen is, zal binnenkort dan ook als Nederlandse pocket verschijnen. Veel oud werk is zowel als Engelse en Nederlandse pocket te krijgen. Sommige vertaalde boeken zijn echter alleen nog tweede hands te krijgen. Onderstaand zijn de verkrijgbare titels vermeld met de Wexfordboeken eerst.

- '64 **From Doon with dead** (Arrow, VD, 7,10). *Uit de sleur*. (Prisma, 7,25)
- '67 **Wolf to the slaughter** (Arrow, VD, 9,80). *Het tweede levenslicht*. (Prisma, 7,25)
- '67 **A new lease of death** (Arrow, VD, 9,80). Amerikaanse titel *Sins of the fathers* (Ballantine, VD, 7,75)
- '69 **The best man to die** (Arrow, VD, 9,80). *Geknipt voor lijk* (Prisma, 6,50)
- '70 **A guilty thing surprised** (Arrow, VD, 9,80)
- '72 **Murder being once done** (Arrow, VD, 9,80)
- '73 **Some lie and some die** (Arrow, VD, 7,10)
- '75 **Shake hands forever** (Arrow, VD, 9,80)
- '78 **A sleeping life** (Arrow, VD, 6,75). *Verborgten leven* (Prisma, 6,50)
- '81 **Put on by cunning** (Arrow, VD, 9,80). Amerikaanse titel *Death notes* (Ballantine, VD, 9,80) *Valse harmonie* (Prisma, 8,25)

Overige titels

- '68 **The secret house of death** (Ballantine, VD, 7,75). *Dodelijke schijn* (Prisma, 7,50)
- '71 **Moorddadige oplossing** (One across, two down) (Prisma, 6,50)
- '74 **The face of trespass** (Arrow, VD, 7,10)
- '76 **A demon in my view** (Arrow, VD, 7,10)
- '77 **A judgement in stone** (Arrow, VD, 7,50)
- '79 **Make death love me** (Arrow, VD, 9,80). *Heden is van ons heengegaan* (Prisma, 6,25)
- '80 **The lake of darkness** (Arrow, VD, 8,70) *Wie volgt* (Prisma, 7,25)

I'll make him an offer he can't refuse

Mario Puzo

Deze rubriek staat open voor lezers met vragen, opmerkingen, verzoeken, enz. op het gebied van de misdaadlectuur. De redactie houdt zich het recht voor mededelingen in te korten.

Vlak voor de oorlog las ik een detectiveboek dat in de Duitse vertaling de titel droeg 'Ringrose hört eine Stimme'. Wie kan mij aan de Engelse titel, uitgever en naam van de auteur helpen en zo mogelijk aan een exemplaar van het boekje? JH Ringrose, van Steenwijkstraat 11, 6815 GR Arnhem.

BRIEF UIT VLAANDEREN

Al te weinig Vlaamse uitgevers schenken nog aandacht aan thrillers en speurdersromans. Dit is een pure zakelijke vaststelling zonder de minste zweem cynisme. Het is nu eenmaal zo dat Vlaanderen absoluut geen traditie bezit inzake deze literatuur en het verleden toont ons dubbeldik aan dat de weinige uitzonderingen in spe zelden of nooit navolging kregen (Huet, Verhulst, Flanders, Lampo, d'Exsteyl, Jo Durand...).

Komt daarbij de duidelijke teloorgang van het Vlaamse uitgeversbedrijf, thans zodanig verknecht aan Nederlandse concerns dat het niet eens meer een eigen gelaat bezit. In zulk een beperkt onafhankelijk kringetje bestaat schier geen mogelijkheid tot het ontplooiën van een carrière als 'detectiveschrijver' (noch enige andere overigens). De Vlaamse uitgevers weten dat een boek voorbij de barrière van de Moerdijk te krijgen gelijk staat met het dragen van uilen naar Athene. In eigen land zijn de oplagecijfers dan weer te laag om een fatsoenlijk, niet te duur boek uit te geven. En bijgevolg wordt een 'detectiveschrijver' nooit aangemoedigd. Hoe staat het dan met diegenen die zich er wel aan wagen kunnen? Dat zijn uiteraard de weinige uitzonderingen die de regel bevestigen. Gaat het niet om een debutenwerkje of een zijstapje als de zoveelste losse flodder (F. Auwera, Roger Pieters, Frans Sierens) dan helpen de omstandigheden wel mee aan de opbouw van een carrière in die zin.

Jef Geeraerts verwierf eerst naam als 'schrijver' (zeg zelfs sex-auteur) tout court alvorens hij de thriller-toer 'op zijn amerikaans' opging. Die zit stevig binnen bij Manteau waar hij de potente en potentiële bestseller is die de jaarlijkse omzetcijfers staande houdt. Vandaar.

John Vermeulen waagde het eerst als science fiction auteur, die alle uitgeverijen platliep alvorens onderdak te vinden bij Bruna. Hij is één van die zeldzame Vlamingen die een voldoende correct Nederlands manipuleren om niet om zijn taaltje te worden gebrandmerkt. Ook al vandaar. Een Gaston van Camp is dan weer een geval apart in die zin dat ie eerst naam maakte als jeugdschrijver om zich dan eens te wagen aan een spionagethriller met redelijk gevolg. Bij die auteur is het afwachten gebazen.

En daarmee zijn we rond wat de 'Vlaamse' detective- en thriller-auteurs betreft. Ook de pers laat zich weinig uit over speurdersliteratuur. Buiten een sporadisch artikel van Fred Braeckman in de socialistische krant De Morgen of een meeloopertje in de rubriek 'Courant' door Gaston Durnez in de rechtskatholieke krant De Standaard bestaat er geen enkele regelmatige kroniek of rubriek.

Over de uitgevers kunnen we het al even kort houden. Geen enkele Vlaamse uitgever waagt zich nog aan een eigen reeks voor dit soort letteren. Bij Walter Soethoudt verschijnt dit jaar nog één bundel detectiveverhalen van John Flanders nl. 'Speurders in Actie III' waarmee de cyclus Edmund Bell verhalen volledig herdrukt werd. Daar blijft het dan ook bij. Verdere plannen bestaan er niet, al vallen hier en elders manuscripten met de regelmaat van een klok binnen. Is er dan toevallig wel een uitschieter bij dan wordt die sowieso verwezen naar andere uitgevers tot de desbetreffende auteur ondanks de taalhandicap zich toch boven de Moerdijk waagt met zijn pennevruchten.

Of een Vlaams auteur daar gretig binnengehaald

wordt is dan weer een ander verhaal. Danny de Laet. Pothoek 21, B-2000 Antwerpen, België.

Ik zoek een exemplaar van Ueber Ambler, een bundel interviews, beschouwingen, enz. die indertijd bij Diogenes is verschenen. Wie kan mij op het spoor brengen? M. Ros, Liebergerweg 193, 1223 PV Hilversum.

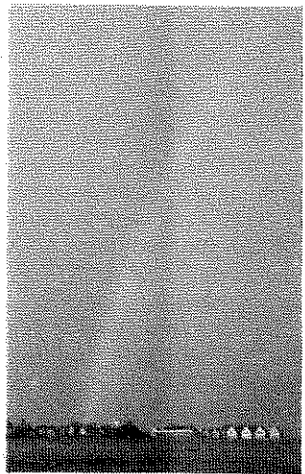
Winnaars van de troostprijs (een exemplaar van Weggegooid Geld) tgv de actie om een abonnee aan te brengen zijn:

H. Maurer-Lyczak. Hyacintenveld 25, 4613 DJ Bergen op Zoom.

R. Brand. Wilhelminasingel 14, 2641 JC Pijnacker.

Het boek is naar hen onderweg.

HORIZON
PHOTO GALERIE
GRAVENSTRAAT 15
AMSTERDAM
TELEFOON 271423

STEYE RAVIEZ
FUIK 32 MONNICKENDAM
TELEFOON 02995-3944

De nieuwe
Grijpstra
en
De Gier
is uit!!

Made in USA & UK

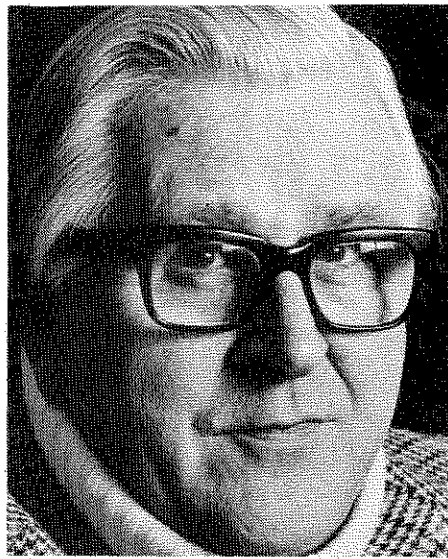
Gek is lastig

Bestaat er zoiets als de semipermeabele gespleten persoonlijkheid? Daarmee bedoel ik een gek die uit Jantje en Pietje bestaat, waarbij Jantje een privé-oorlog met Pietje uitvecht, terwijl echter Pietje geen weet heeft van zijn alter ego Jantje. Ik ken geen case van dien aard, maar Ralph Glendinning wel, en daarmee weet hij in *The Ultimate Game* (Jove, VD, 13,30) zijn argeloze publiek 378 pagina's lang bij de neus te nemen. Het boek is langdradig, platvloers en smakeloos. Maar toch, je wil graag weten wie het idee heeft opgevat, 52 spectaculaire moorden te plegen. U heeft nu de voorkennis die ik niet had. Dus u weet snel genoeg dat het nooit Spike Briggs kan zijn, ook al doet die het — net als de maniak — met wel drie vriendinnen; ook al verslindt hij — net als de gek — Tipparillos en ook al vindt zijn vrouw, 'dat hij de laatste tijd zo vreemd doet'. En Ned Nichols is het al evenmin, hoewel hij precies dezelfde hebbelikheden vertoont als Briggs (en dus ook als de moordenaar). Welnee, slechts één persoon kan 'The Man' zijn, en dat is natuurlijk... nee, ik zeg het niet! U kunt het zelf lezen, op pagina 1 van het boek. (HKn)

Ook *Shadow of Cain* (Bantam, VD, 14,85) van Vincent 'Helter Skelter' Bugliosi en Ken Hurwitz behandelt de lotgevallen van een moordende psychopaat, maar in tegenstelling tot *The Ultimate Game* op een geloofwaardige en daardoor deprimerende manier. De pogingen van Raymond Lomak om na 21 jaar San Quentin weer voet aan de grond te krijgen in de normale menschaatschappij lijken te slagen, tot er weer een — dubbele — moord gepleegd wordt. Is Lomak de dader of niet? Net als in bijvoorbeeld *Witness for the Prosecution* heeft de rechtszaak een onverwachte nasleep. Een goed boek, zowel stilistisch als door de koele observatie van The American Way. Jammer, dat de aandacht van de schrijvers zich geleidelijk verplaatst van Lomak naar diens — emotioneel bij de moorden betrokken — psychiater. Daardoor maken we Lomak's aftakeling maar ten dele mee, en komt de conclusie 'eens een gek, altijd een gek' nogal uit de lucht vallen. (HKn)

Knappe confectie

De belangstelling voor Ted Allbeury lijkt te stijgen, maar de produktie van de auteur gaat nog sneller omhoog. Vlak achter elkaar zijn nu verschenen *Shadow of shadows* (Granada, VD, 11,50) en *The lonely margins* (Granada, VD, 11,50). Het laatste boek verscheen

Ted Allbeury: Oorlog houdt nooit op

eerder onder het pseudoniem Patrick Kelly. *Shadow of shadows* is qua opzet een herhaling van *Other side of silence*. In plaats van de avonturen van Kim Philby heeft Allbeury nu George Blake beschreven, met het verschil dat George Blake een spion was die op geheimzinnige wijze verdween een Philby volop in de aandacht bleef. Ik vind de herhaling van het thema helemaal niet vervelend. Allbeury is een schrijver die zich voortdurend herhaalt. De Tweede Wereldoorlog, de Koude Oorlog en vrouwen die mannen vurig beminnen om ze ook weer als een baksteen te laten vallen, dat zijn de zaken die keer op keer in zijn werk opduiken. The lonely margins is bij voorbeeld weer een roman over spionage in WO II zoals *The lantern network* dat ook was. De documentaire stijl van schrijven van Allbeury blijft boeien, zoals ook bijvoorbeeld het televisieprogramma Geheim Commando (Lifeline) steeds weer de aandacht vasthield over hetzelfde. (TC)

Goede wijn

De Barossa is een zeer vreedzaam gebied in Zuid-Australië, waar Duitse kolonisten sedert een eeuw wijn verbouwen. In dit gebied laat John Clive zijn nieuwste boek met dezelfde titel *Barossa* spelen (Granada, VD, 13,30). Na de verdwijning van een kind uit het gebied, dat een dal vormt, komt geleidelijk aan een intrige uit de verf, waarbij een vader wordende, gevluchte Duitse geleerde van zeer dubieuze achtergrond een duistere rol speelt. Hij heeft in zijn eentje een handzame atoombom ontwikkeld, die uiteraard grote consequenties voor het militair evenwicht kan hebben. Een Amerikaanse televisieverslaggever die in Australië werkt, wordt via een interview met de moeder van het verdwenen kind in de zaak betrokken en weet met veel tegenslagen de gehele intrige te ontrafelen. Barossa is zo nu en dan een nogal onwaarschijnlijk verhaal, maar het is ook een goed leesbaar verhaal dat er lekker in gaat. (WV)

Rauwe verhalen

Joe Poyer, die bepaald geen onbekende meer is op het terrein van de avonturenromans, heeft met *Vengeance 10* (Sphere, VD, 13,75) weer een heel leesbaar produkt gemaakt. Als interessant thema wordt hier de Duitse poging beschreven om in Peenemünde in WO II raketten voor oorlogsgebruik te ontwikkelen. Met name figuren als Werner von Braun worden opgevoerd. De Engelse geheime dienst zet een agent tegen hen in die ondanks een nogal onwaarschijnlijk aantal levensgevaarlijke operaties steeds het leven weet te behouden. De schoorvoetendheid waarmee de Engelsen erkennen dat de raketten serieus moeten worden genomen, wordt verder leuk beschreven. Uiteindelijk loopt het verhaal af, zoals de geschiedenis ons heeft duidelijk gemaakt. *Vengeance 10* is een vlot en goed geschreven boek, met een goed opgebouwde structuur, waarin beide zijden er redelijk sympathiek afkomen. (WV)

Queens gate reckoning van Lewis Perdue (Pinnacle, VD, 13, 30) kan niet als een verrijking van het genre worden beschouwd. Het is een spionageroman met een gecompliceerde intrige, waarin het bloed van de bladzijden gütst en waarin aan actie geen gebrek is. Verantwoordelijk voor de bloedbaden zijn voornamelijk een CIA-agent en een Lybische moordenaar in dienst van Khadaffi, die in zijn vak de absolute top heeft bereikt. Een zeer opvallend voorkomen en het gemis van een hand vormen daarbij kennelijk geen belemmering. Beide mannen hebben dezelfde opdracht: het uit de weg ruimen van een hoge Russische functionaris. De Lybiër moet ook nog even een eind maken aan het leven van de president van Irak. Tussen de bedrijven door wordt de CIA-agent ook nog verliefd en moet hij tevens voorkomen dat militaire topgeheimen in de verkeerde handen vallen. Minstens twintig doden zijn het gevolg. (H Ko)

Het nieuwe boek van Peter Niesewand is daarentegen zeer geslaagd. In *Fallback* (Granada, VD, 14,75) gaat het om een poging van de Amerikaanse Defense Intelligence Agency (DIA) om de Russische computer onklaar te maken, waarmee raketten op de USA kunnen worden afgevuurd. De reeds bejaarde computer-deskundige Martin Ross (Arbeiderspers opgelet) wordt daartoe geschikt gemaakt met behulp van de meest geavanceerde medische technieken. Door een evenwichtige compositie blijft het boek bijzonder spannend. De Amerikaanse en Russische situatie wordt steeds afwisselend belicht. Ook de meer menselijke kant is zeer goed gedoseerd, in tegenstelling tot in veel boeken van dit genre. Ondanks de dikte van 450 pagina's leent dit boek zich er zeer goed toe om in het weekend achter elkaar te worden uitgelezen. Sterk aanbevolen. (WV)

Uw eigen bankier

In Engeland kent men lang niet zo'n scherp onderscheid tussen literatuur en amusement als bij ons. Jaarlijks verschijnen daar vele, zeer leesbare boeken die noch tot de ene, noch tot de andere categorie behoren. Literaire meesterwerken zijn het dan wel niet, maar een boek blijkt ook andere kwaliteiten te kunnen hebben. Tot ongeveer halverweg onderscheidt *Banker*, de nieuwe Dick Francis (Michael Joseph, NL, 45,45) zich nauwelijks van de goede Engelse roman van de tweede categorie. Afgezien van een aanslag op een randfiguur en de moord op een nog minder centraal personage, lijkt het boek geen echte thriller. Het rustige bestaan van een jonge bankier wordt op knappe wijze beschreven. Een beetje gezapig is het wel. De spanning moet van kleine dingen komen: een roddel over de bank, hoop op promotie, de ziekte van de baas en een moeizame affaire met diens vrouw.

Halverwege verandert het boek echter radicaal van tempo. Het leven wordt een stuk grimmiger. De dekhengst waarin de jonge bankier veel geld en een groot deel van zijn prestige heeft geïnvesteerd, blijkt het middelpunt van een ingenieuze intrige te zijn. Fantastisch toch, zoals Dick Francis jaarlijks een goed boek weet te maken over zo'n oninteressant onderwerp als paarden. Sommige zaken komen steeds weer terug, maar het is een kniesoor die daar op let. Zo krijgt de verteller steevast een vreselijk pak slaag, waarbij hij verwondingen oploopt als geperforeerde darmen of verbrijzelde botten, maar tegenover dergelijke kunstgrepen staat steevast erg veel goeds. (FH)

Koud & Warm

Een man die dol is op skiën, krijgt tijdens zijn wintersportvakantie meer dan hij verwacht. De hoofdpersoon van *Chill factor* van Aaron Stein (Keyhole Crime, VD, 7,50) verzeilt in een sneeuwstorm met als gevolg een reddingsactie, een lijk, een diefstal, twee aanslagen op zijn leven en een paar nieuwe vrienden. Het is een vlot lopend verhaal met een ontknopning in een berghut tijdens alweer een sneeuwstorm. Alle betrokkenen inclusief de dief en de moordenaar zitten binnen en dat doet denken aan een western van John Ford, maar dan wel in Vermont gesitueerd. (LB)

Last rites van Paul Spike (Signet, VD, 13,30) is een boeiend en spannend verhaal dat zich afspeelt in een grensstadje dat midden in de woestijn tussen Californië en Mexico ligt. Een projectontwikkelingsmaatschappij wil van dit plaatsje een miljoenenstad maken, maar

stuit daarbij op tegenstanders die zich verenigd hebben in een comité. De leden hiervan worden één voor één op maniakale wijze vermoord. Een lid van het comité, een nogal vrijgevochten priester, probeert erachter te komen wie de moordenaar is. Het verhaal zit vol actie en de plaatselijke omstandigheden worden gedetailleerd op een aardige manier beschreven. (CL)

Ga weg, griezel

Don't open the door van Ursula Curtiss (Keyhole Crime, VD, 7,50) is opgebouwd vanuit een simpel gegeven. De echtgenoot van de huishoudster van een mevrouw vindt dat zijn vrouw wordt uitgebuit en vermoordt daarom de werkgeefster. Curtiss die in New Mexico woont, waar dit verhaal zich ook afspeelt, heeft beter werk geproduceerd. Toch is het boek een aardige thriller met een behoorlijke dosis spanning. Helaas vermeldt de tekst op de achterflap het aantal gepleegde moorden, zodat de lezer weet dat de verwachte laatste moord niet zal plaatsvinden. Dat is dan de zoveelste keer dat we een uitgever mogen bedanken voor zijn openhartigheid (maar niet heus). (CL)

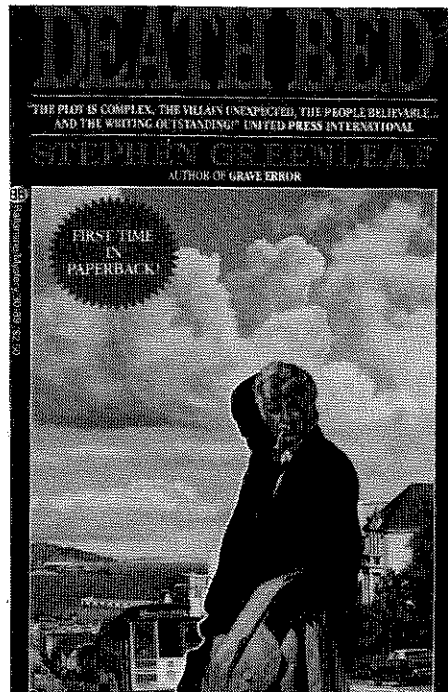
Het merkwaardige getitelde **The beaded Banana** van Margaret Scherf (Keyhole Crime, VD, 7,50) is een thrillerachtige puzzeldetective met in de hoofdrol Dr. Grace Severance, een gepensioneerde pathologe. Ongehinderd door de prietpraat van haar leeghoofdige vriendin-

nen weet ze het verband te leggen tussen de moord op een van haar bejaarde kennissen en de in de verkiezingstijd onwelkome roddel over diverse plaatselijke politici. Ondanks het feit dat meer dan de helft van de belangrijkste personages 65+ is, heeft het verhaal een behoorlijke vaart. De titel slaat op een merkwaardig voorwerp dat tussendoor een niet onschuldige rol speelt. (GJT)

Meesterlijk

Ed McBain, bekend van de lange serie politieromans over het 87th precinct, werkt sinds 1978 aan een nieuwe reeks, deze keer rond advocaat Matthew Hope uit Florida. **Rumpelstiltskin** (Corgi, VD, 11,50) is net als zijn voorganger Goldilocks met waar vakmanschap geconstrueerd en opgeschreven. Het verhaal draait om een voluptueuze, voormalige rockster, die nog maar net een affaire met Hope is begonnen of ze wordt al vermoord. Ook nu geeft de sprookjestitel van het boek (Repelsteeltje in het Nederlands) een aardige clue voor de oplossing van het mysterie. (BV)

De advocaat die Stephen Greenleaf als hoofdpersoon heeft genomen, is later privédetective geworden. Zijn tweede avontuur staat te lezen in **Deathbed** (Ballantine, VD, 9,80). Greenleaf is duidelijk de beste leerling uit het klasje van Ross Macdonald. Zijn detective John Marshall Tanner passeert Lew Archer in zwaarmoedige reminiscenties hoe San Francisco (en dus niet Los

Angeles) er vroeger uitzag (schoner, mooier en eerlijker). Verder heeft Greenleafs een uit de hand lopende neiging tot beeldend schrijven. De bladzijden zijn soms te klein om alle metaforen te bevatten. Dat klinkt allemaal als veel gemopper, maar laat niemand zich daardoor weerhouden om de speurtocht naar de verdwenen revolutionaire zoon van een rijkard, te lezen. De intrige van **Deathbed** is iets interessanter dan van de eerste aflevering **Grave Error** dat indertijd ook vertaald is (TC)

Pervers

Op 3 maart van dit jaar stond er in de New York Times book Review een kort bericht met betrekking tot een vrij nieuw illegaal fenomeen waarover Amerikaanse uitgeverij zich steeds meer zorgen maken, de illegale handel — bootlegging — in splinternieuwe boeken, met name paperbacks. Alexander Burnham, hoofdredacteur van uitgeverij Dodd, vond, volgens dat bericht, in een tweedehandsboekenstalletje 'ongeveer vijftig exemplaren van "The Lime Pit", een misdaadroman van Jonathan Valin.' Meestal worden bootleg boeken zonder de cover verkocht, maar deze exemplaren waren volledig intact en kostten 25 dollarcent. De winkelprijs van de paperback is \$2.25. Dhr. Meade, de bovenbaas van Valins reprintuitgeverij Avon, laat de zaak nu onderzoeken. Hij is niet optimistisch, meldt de NYT. Het is, zou men zeggen, bij uitstek een karwei voor de hoofdpersoon van Valins romans, Harry Stoner, private eye, want in beide Stoner-avonturen die bij Avon verschenen zijn beginnen de criminele verwickelingen met iets dergelijks. **Final Notice**, (Avon, VD, 8,95) het beste van de twee, start met een onderzoek naar de beschadiging van bibliotheekboeken. Dure kunstboeken,

om precies te zijn, waaruit de ene of de andere gek met een scheermesje de erotogene onderdelen — ogen, borsten, onderdelen — van de afgebeelde naakten verwijderd. Een tamme klus, ware het niet dat al snel duidelijk wordt dat de **ripper** zijn bibliotheekwerk alleen maar doet om in vorm te komen en zich daarna uitleeft in het stadspark, op slachtoffers van vlees en bloed.

The Lime Pit (Avon, VD, 8,95) begint met de illegale handel in pornofoto's van de hardere, gewelddadige soort. Stoner gaat met een stapeltje ervan op zoek naar het afgebeelde meisje. De zaak escaleert snel via de handel in en prostitutie van minderjarigen van beiderlei kunne, tot en met een gruwelijke subplot aan de hand van een **snuff** movie.

Valins sterkste punt is daarmee enigszins aangegeven: de degelijke handhaving van een spanningslijn, verrassende wendingen, doeltreffende laatste plot. Pluspunten zijn ook de tekening van de sociale milieus, van de stad Cincinnati waar Stoner werkt en de uitgesproken moralistische toon van zijn ideeën. Grootste nadeel van de romans wordt gevormd door de dames met wie Stoner verliefd het bed deelt. Dames doen het in dit genre nooit zo best, niet bij mij althans, tenzij ze getuigen van min of meer merkwaardige karaktertrekken. Bij Valin zijn ze meestal alleen maar lief, naïef of beide.

De nieuwste Valin/Stoner heet **Day of Wrath**, komt van St. Martins Press en kost hardcover \$12.95. **Boots** zijn nog niet gesignaleerd. (ES)

Een recht, een averecht

Patricia Wentworth was een geroutineerde veelschrijfster die in een plezierige verteltrant een hele serie klassieke detectiveverhalen heeft geschreven, met Miss Silver als speurder (zie het profiel in nr. 82/1). **Through the wall** (Coronet, VD, 9,80) uit '52 speelt zich af in een groot huis aan zee, waarin een paar verre familieleden wonen van een meisje dat het huis en een grote geldsom heeft geërfd van een onbekende oom, die daarmee zijn naaste familie heeft gepasseerd. Moord om de erfenis kan niet uitblijven. Het is een veelgebruikt thema van Wentworth, dat ze op een voorspelbare wijze uitwerkt. De alwetende Miss Silver, breiend en kuchend, met haar ouderwetse, christelijke fatsoensnormen irriteert mij mateloos, zodat ik maar weinig waardering voor haar speurwerk kan opbrengen. (CL) **Miss Silver intervenes** (Coronet, VD, 9,80) is een vroeger werk uit '44. De gepensioneerde gouvernante Miss Silver is hierin nog niet zo lang bezig om haar karig pensioentje wat op te krikken met aangenomen werk als privé-detective. Ze assisteert dit maal het goedgemanierde doch oppervlakkige per-

soneel van Scotland Yard bij een moordzaak die chantage als achtergrond blijkt te hebben. De zaak speelt zich af in een flatgebouw met acht wooneenheden, waarvan de bewoners (op het slachtoffer na) allemaal in aanmerking komen als dader. Jammer genoeg is de misdaad in deze vakkundig geschreven puzzeldetective, slechts een onderdeel van een veel gevaarlijker complot, waarnaar alleen maar verwezen wordt (a war is going on and all that). (GJT)

Potsen & Politie

In het handjevol thrillers dat Gregory McDonald heeft geproduceerd, trad tot voor kort alleen de vlerkerige jongeman Fletch meerdere malen op. Maar ook diens kollega-speurder Flynn is nu aan zijn tweede avontuur toe. **The Buck passes Flynn** geheten (Ballantine, VD, 8,95). Het verschil tussen de twee 'series' ligt in de eerste plaats in het werkelijkheidsgehalte. De Flynn-boeken lijken bedoeld als persiflage op het geheim agent idioom. De hoofdpersoon — een opvallende Ierse huisvader — werkt voor de profit-organisatie N.N. die, voorzover ik het begrijp, de waarden van de vrije westerse samenleving verdedigt. Het betreft hier kennelijk een vrij groot concern, want N.N. 13 (Flynn) onderhoudt in dit verhaal zowel contacten met zijn baas N.N. Zero als met de in Rusland gestationeerde employé N.N. 2842. Het thema is kolderiek: iemand of iets probeert, door op grote schaal enveloppen met 100.000 dollar te verspreiden, de Amerikaanse economie te ontwrichten. Maar wie, en waarom? Sterkste punt van het boek is de wijze waarop Flynn, subtiel zijn quasis-gemoedelijke persoonlijkheid uitspelend, netelige confrontaties ten goede weet te keren. Aardig, maar McDonald kan veel beter. (HKn)

Flynn werkte eerst bij de politie. Van der Valk, de held van Nicolas Freeling is dat blijven doen (tot de dood er op volgde). De belevenissen van commissaris Van der Valk worden zowel in het Nederlands als Engels herdrukt. In **Tsjing Boum** (Vintage, VD, 11,50) dat in het Nederlands **Alibi voor een paratrooper** heet (Sijthoff, 18,50) dwingt de dood van een Franse vrouw de commissaris diep in haar verleden te graven. De Nederlandse provincie stad, waar ze is vermoord en de commissaris naar is verbannen, geeft geen aanwijzingen voor de daad. Dit verhaal uit '69, het achtste avontuur van Van der Valk uit een serie van tien, heeft Freeling voornamelijk bedacht om zijn interesse voor de Franse oorlog in Vietnam (herinnert u zich Dien Bien Phu) kwijt te kunnen. Zoals altijd bij Freeling is het boek meer geschikt voor lezers die van mijmeren, invallen en reflecteren houden dan van deduceren en combineren. (TC)

Again available
the long-awaited
reissues of
two of Ken Follett's
earlier novels

'Ken Follett is a candidate for election to that rare echelon of professionals who can swing from Mickey Spillane-style entertainment to Raymond Chandler-like character writing'

London Evening News

'Splendid, knowledgeable story of top-level industrial malpractice'

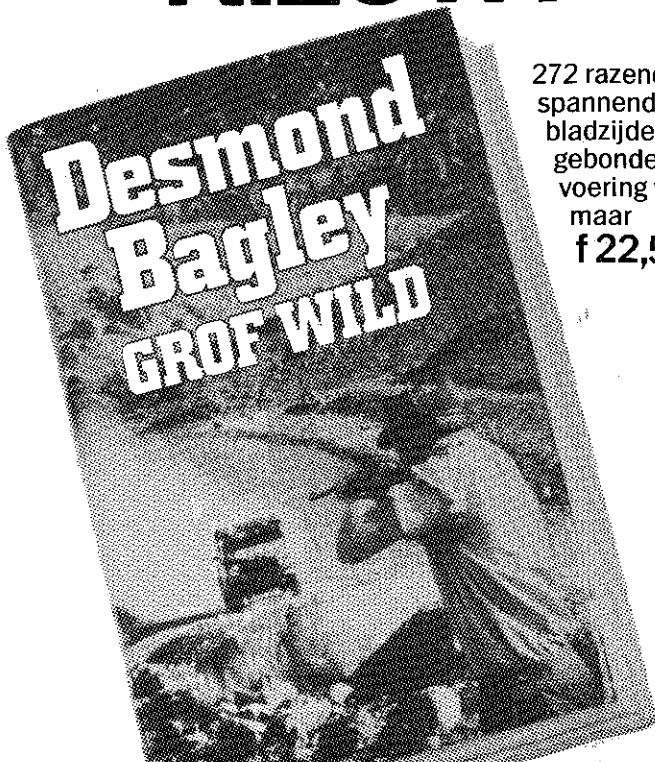
The Times

At all bookstores
Importer/distributor

van itmar

Amsterdam

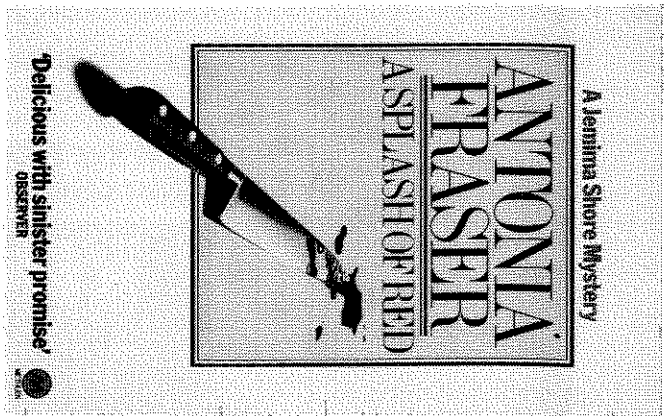
NIEUW!

272 razend-
spannende
bladzijden, in
gebonden uit-
voering voor
maar
f 22,50

Elsevier

NU BIJ UW BOEKWINKEL!

Kort Amerikaans					
Voor de tweede keer de rubriek met korte aanduidingen. Het valt op dat de recensenten over sex zo regelmatig schrijven dat het functioneel is, waarmee ze niet de instandhouding van de soort bedoelen. Met geweld heeft men veel meer moeite. Dit meer wezenlijke aspect van de thriller en ook de detective wordt zeker niet tot in details gewaardeerd, terwijl er juist een stroming onder schrijvers is om het geweld tot in de finesses en stilistisch verantwoord te beschrijven. Een rood vlekje hoort erbij, maar als het rode golven worden wordt het ook zo moeilijk voor de omslagontwerper.					
					
Titel	Thema	Sex	Geweld	Opvoedende waarde	Oordeel
Michael Barak Double cross Signet, VD, 11,50	Anti-Israël complot tijdens bedevaart van de Paus in Jerusaleem	Sporadisch en functioneel	Ingetogen beschrijvingen van terroristische acties	Authentiek beeld van Fatah en Israëls Geheime Dienst	Een spannend verhaal met een fantastische, maar aanvaardbare intrige (CL)
Victor Canning Fall from grace Pan, VD, 11,50	Oplichter lijkt het redelijke pad te vinden bij schrijven van een boek	Mooie liefde brengt hem uiteindelijk toch weer op het verkeerde spoor	Speelt geen rol. Iedereen is 'very British'	Na lezing is het schrijven van een boek over een landgoed geen probleem	Leuk boek voor de liefhebber van bezadigde suspense (FH)
Amanda Cross The James Joyce Murder Ballantine, VD, 9,80	Moord op buurvrouw heeft letterkundige achtergrond	Alleen in theorie	Alleen verhaal	Veel verwijzingen naar het werk van Joyce	Te veel verhaal voor een onbeduidende moord (GJT)
Lesley Egan Motive in shadow Keyhole Crime, VD, 7,50	Scharrijke oude dame laat merkwaardig testament na	Een onbekend begrip	Hoe bedoelt u?	Het uitlezen is een oefening van de wilskracht	Gordroeg relaas, dat in dit opzicht het werk van Marquez overtreft (GJT)
Antonia Fraser A splash of red Methuen, VD, 11,50	Vrouwelijke televisie-speurder onderzoekt moord op vriendin	Wordt niet uit de weg gegaan en ook wel eens van de andere kant bekeken	Een agressieve minnaar die zijn handen niet kan thuishouden	Feministische kijk op allerlei zaken	Levendig en spannend met een aardige ontknopning (CL)
Brian Freemantle Charlie Muffin's Unde Sam Aitow, VD, 12,20	Postzegelverzameling als jokers voor de vangst van aan Maffia-baas	Contact met de opdrachtgever gebeurt via diens echtgenote	Oorlog in Miami tussen CIA, KGB en Maffia	Veel informatie over het personeelsbeleid van grote organisaties als FBI	Meer amusant dan spannend (FH)
A.J. Quinnell Man on fire Futura, VD, 12,20	Huursoldaat raakt betrokken bij ontvoering van 11-jarig meisje	Slechts een soort vaderlijke genegenheid	Eenmansoorlog waarin het bloed rijkelijk vloeit	Je moet gewelddadige mensen niet kwaad maken	Echt een boek om achter elkaar uit te lezen (WV)
Roger L. Simon Peking Duck Methuen, VD, 11,50	Linkse Amerikanen op vriendschapsreis naar Rood-China	De Chinese kinderen schijnen uit de locale kool te komen	Niet meer dan trekken en duwen	Links en Rood-China gaan niet samen	Minder dolkomisch dan het andere werk van deze schrijver (TC)
Josephine Tey The man in the queue WSP, VD, 11,50	Man wordt doodgestoken in de rij voor een kaartje	In '29 nog geen bekend verschijnsel in detectiveboeken	Ook die narigheid wordt zoveel mogelijk verneden	Een conservatieve kijk op de wereld	Eersteling van beroemd geworden schrijfter (HKo)
Margaret Truman Murder on Capitol Hill Popular, VD, 13,30	USA senator overleeft een party niet	Vrouwelijke hoofdpersoon heeft mooie, rijpe verhouding	In de politiek blijft het veelal bij woorden	Blik op het leven op de apertoir	Dochter van ex-president heeft goed opgelet vroeger (TC)

THRILLERS & DETECTIVES BESTELFORMULIER

Stuur de onderstaande boeken aan:

NAAM: _____

ADRES: _____

PLAATS: _____

Als betaling heb ik bijgesloten een girobetaalkaart/een betaalcheque van de banken t.n.v. Thrillers & Detectives postgiro 5013940, Amsterdam

	SCHRIJVER	TITEL	PRIJS
1.			
2.			
3.			
4.			
5.			

bedrag boeken extra voor verpakking en verzending (v&v) totaal

Kosten van verpakking & verzending zijn: voor bestellingen tot f 25,—: f 3,50
De bestelling wordt via de PTT bij u bezorgd. voor bestellingen tussen f 25,— en 50,—: f 2,75
NB: Alle boeken zijn ook gewoon via iedere boekwinkel te koop. voor bestellingen boven f 50,—: f 2,—

THRILLERS & DETECTIVES ABONNEMENT

Maak van Thrillers & Detectives een levenslustig blad. Neem een abonnement of geef er iemand een cadeau. Thrillers & Detectives verschijnt 5 maal per jaar, in januari, maart, mei, september en november.

Zend tot nader order Thrillers & Detectives aan:

Naam: _____

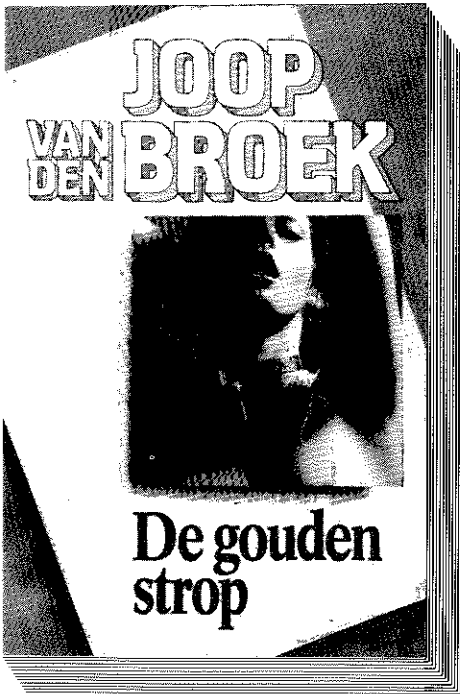
Adres: _____

Plaats: _____

Bijgesloten is als betaling een girobetaalkaart/betalcheque van de banken voor een jaarabonnement van f 11,25 t.n.v. Thrillers & Detectives, postgiro 5013940, Amsterdam (België f 6,- extra)

P.S. Een jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en heeft betrekking op de vijf opeenvolgende nummers.

Adres voor bestellingen, abonnementen & correspondentie:
Thrillers & Detectives p/a Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam

De allernieuwste thriller van Joop van den Broek heeft als thema het geweld in het internationale zakenleven. Fotograaf/journalist Van der Tuyn Walema raakt betrokken bij een financiële coup. Zijn tegenactie brengt hem van het Parijse milieu van de haute finance naar een oude Franse vakbondsmann, en via een sexshop in Rotterdam naar een dure flat aan de Grote Markt in Brussel.

Een thriller van Sijthoff - f 15,—.